

14e JAARGANG No. 17 — 6 JULI 1934

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

† Z. K. H. HENDRIK WLADIMIR ALBRECHT ERNST,
Prins der Nederlanden, Hertog van Mecklenburg, overleed
Dinsdagmiddag in 't Paleis aan 't Noordeinde te 's-Gravenhage

IN DE DUINEN

ROND HAARLEM

Aan het bij vele Amsterdammers bekende en geliefde Brouwerskolkje.

De Amsterdammers hebben de gewoonte om de omstreken van andere plaatsen te annexeren tot hoofdstedelijk gebied. 't Gooi is voor hen de boschrijke omgeving van Amsterdam; de Noordzee is bij Zandvoort de zee van Amsterdam. Deze expansiezucht, welke, wanneer ze werd toegepast met eenzelfde vrijmoedigheid door groote mogendheden, tot internationale conflicten zou leiden, kan hoogstens eens een gezellig ruzietje ten gevolge hebben tusschen Mokummers en Muggen, of hoe de bijnamen verder mogen luiden. Maar over het algemeen wordt het bezoek der Amsterdammers aan de „mooie omstreken” gewaardeerd. Zij brengen vrolijkheid en vertier in anders stille, al te rustige plaatsen en in hun ple-

De nieuwe weg tusschen Brouwerskolkje en Zeeuweg in wording.

De „Blinkerd” bij „Kraantje Lek” is een dertigtal meters achteruit gezet, omdat anders de gebouwen onder het zand zouden zijn bedolven.

Het prachtige landschap rondom het Brouwerskolkje.

bij vele Amsterdammers
geliefde Brouwerskolkje.

Uitzichttoren op
den „Blinkerd”.

Duinlandschap te Overveen.

De vrees, dat hier natuurschoon zou worden geschonden, is gelukkig totaal ongegrond gebleken. De gemeente Bloemendaal, die den nieuwen weg terwille der werkverschaffing heeft doen aanleggen, heeft er een zeer goed werk mee gedaan, vooral omdat het zeer drukke verkeer op den grooten Zeeweg er door wordt ontlast.

De verdedigers van het natuurschoon, die zich aanvankelijk tegen het nieuwe project met kracht hebben verzet, zullen over de verkregen oplossing tevreden zijn.

Uit onze foto-serie blijkt genoegzaam, dat de streek rond Nederlands hoogste duin nog rijk is aan al hetgeen de zee kant bieden kan aan flora en fauna.

zierige ondernemingen betrekken ze graag zooveel mogelijk medemenschen. Een kleine minderheid weet zich niet te gedragen en heeft op haar geweten, of liever op haar gebrek aan geweten, dat vele duinen, bosschen en stukken strand prijken met het bordje: „Verboden Toegang”, of gegarneerd zijn met lange eindden prikkeldraad.

Zeer ten ongerieve van de duizenden, die eenmaal per week de asphaltwoestenij der groot-stad kunnen ontvluchten, en geen ander voornemen hebben dan zich in de vrije natuur wat te verkwikken en nieuwe krachten op te doen voor den moeilijken strijd om het bestaan.

De meerderheid van de uittocht-houdende Amsterdammers is zeer gehecht aan de mooie streken van Noord-Holland, die zij ten rechte of ten onrechte tot „naaste omgeving” promoveerde. Zouden de duizenden, die iederen zomerschen zonnigen dag over den Zeeweg komen, die naar het Bloemendaalsche strand voert, de voor- en nadeelen van deze geasphalteerde racebaan niet kennen? Beminnen zij niet ieder stukje duin langs dezen weg? Zijn „Kraantje Lek”, „het Kopje”, „het Brouwerskolkje” bij de Amsterdammers niet evenzeer populair als deze oorden het zijn bij de Haarlemmers?

Daarom zullen ook zeker alle Amsterdammers er belang in stellen, dat er een nieuwe weg is gekomen van den Zeeweg naar het Brouwerskolkje.

Door de zandvlakte achter deze dennengroep
komt de nieuwe weg naar het Brouwerskolkje.

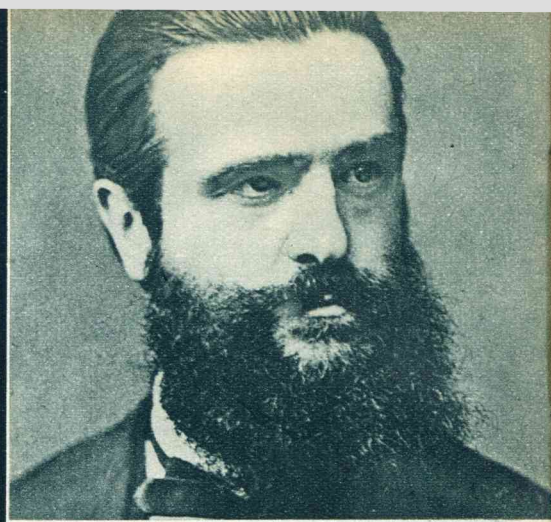

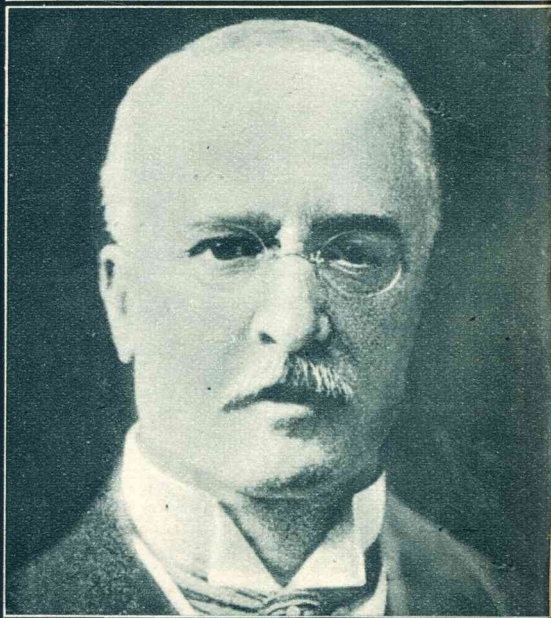
Van Lear Black (x), de Amerikaansche krantenkoning, zou van zijn jacht gevallen zijn en in zee verdrinken.

Roald Amundsen, spoorloos verdwenen bij het zoeken naar de leden der Italia-expeditie.

De Weenske professor Von Mosetig, die onvindbaar bleef.

De uitvinder Rudolf Diesel.

Geheimzinnig was ook de dood van lord Kitchener.

Aartshertog Johan van Oostenrijk vertrok naar Zuid-Amerika en bleef sindsdien onvindbaar.

SPoorloos VERDwENEN

Het opsporen van personen, die als vermist worden opgegeven door vrienden of familieleden, behoort tot de dagelijksche taak van de politie in alle landen van de wereld. Het apparaat, dat zij tot dit doel bezigt, is samengesteld niet alleen uit beambten, toegerust met grooten speurzin, ervaring, menschenkennis en onverschrokkenheid, maar tevens met alle hulpmiddelen, welke de moderne techniek tot dit doel kan bieden. Desondanks blijven vele nasporingen vruchteloos. De sluier der geheimzinnigheid, welke menige verdwijning omhult, blijft soms voor eeuwig onopgelicht.

Onder de duizenden van wie nooit meer iets werd vernomen behooren ook mannen van betekenis, van wereldfaam somtijds. Dit maakt hun spoorloos verdwijnen nog geheimzinniger en het wekt gemakkelijk het vermoeden aan intrigues, aan misdaad.

Zoo ondernam in 1920 de Engelsche overste Fawcett een expeditie naar het Zuid-Amerikaansche Amazonegebied. Indianen vertelden hem van een verzonken stad, midden in het oerwoud. Overste Fawcett meende dat dit overblijfselen van het vergane „werelddeel” Atlantes zouden kunnen zijn en richtte eenige jaren later 'n nieuwen onderzoekingstocht uit met zijn zoon Jack en diens vriend Raleigh Nimmell. Geen van hen keerde ooit terug. Eenigen tijd geleden liep het gerucht, dat Fawcett gezien was als gevangene der Indianen. Of hij echter nog werkelijk in leven is moet betwijfeld worden. Van meerdere ontdekkers en uitvinders is het levenseinde tragisch geweest.

Roald Amundsen, de eenige mensch, die de beide polen der aarde zag, is spoorloos verdwenen. Hij is waarschijnlijk omgekomen bij zijn pogingen om de leden van de befaamde Italia-expeditie, welke per luchtschip naar de Noordpool trok en verongelukte op de terugreis, ter hulp te komen. De leider van deze expeditie, de Italiaansche generaal Nobile, werd door Amundsen, die een heftig tegenstander was van soortgelijke reizen per vliegtuig of zeppelin, als zijn persoonlijke vijand beschouwd. Desondanks is Amundsen met

zijn — overigens slecht toegerust — vliegtuig Latham opgestegen om Nobile te redden. Hij is nooit in het kamp der Italianen aangekomen; evenmin heeft men van Amundsen ooit nog eenig levensteekken gehoord.

Von Mosetig was hoogleeraar in de chirurgie aan de Universiteit te Weenen. Hij deed verschillende belangrijke wetenschappelijke ontdekkingen, o.a. voerde hij de jodoform in de geneeskunde in. Den 25sten April 1907 verliet hij gezond en wel zijn woning te Weenen. Dien avond zag men 'n ouden man in den Donau wegzinken. De veronderstelling, dat dit de geleerde moest zijn geweest, werd verworpen, omdat betrouwbare personen den hoogleeraar op hetzelfde uur in een ander stadsdeel hadden gezien. De professor bleef ondanks alle nasporingen zoek en nooit is meer iets van hem vernomen.

„Er moet een machine uitgevonden kunnen worden, welke een betere aanwending der energie mogelijk maakt,” schreef de jonge Rudolf Diesel in zijn collegeschrift, toen hij tijdens een voordracht had vernomen, dat bij locomotieven slechts zes procent van de energie wordt gebruikt. De machine werd inderdaad door hem uitgevonden, nl. de Dieselmotor, die een totalen ommekeer in de techniek teweeg bracht. Den dertienden September 1913 reisde Diesel voor zaken van Antwerpen naar Harwich. Hij is er nooit aangekomen. Nooit is opgehelderd of hij zelf over boord gesprongen is, of dat aan een ongeluk moet worden gedacht, of dat.... belanghebbenden den uitvinder hebben doen verdwijnen.

Opmerkenswaardig is eveneens, dat talrijke bergbeklimmers op vreemde wijze aan hun einde zijn gekomen.

Jacques Balmat, de man die het eerst den Mont Blanc beklom, is in het jaar 1834, 72 jaren oud, spoorloos verdwenen. De oude, maar nog krasse man begaf zich in gezelschap van een jager op weg naar het dal van Sixt om naar goudaders te zoeken. Op dezen tocht zou Balmat in een kloof gevallen zijn. Ongeluk of misdaad? Nooit heeft men het kunnen achterhalen en het lijk van den koenen alpinist is evenmin teruggevonden.

Albert Frederic Mummery, die het eerst den Matterhorn beklom, meerdere uiterst moeilijke bestijgingen in Zwitserland en in den Kaukasus volvoerde,

nog leeft, hebben alle drie aanhangers. Maar het rechte van de zaak weet niemand.

Ten slotte een koninklijke vermiste. *Johan, aartshertog van Oostenrijk*, die zich in 1887 bemoeide met kwesties rond den Bulgaarschen troon, werd van zijn commando ontheven. Twee jaar later deed hij afstand van rang, waardigheid en titel en nam den naam Johan Orthaar aan (naar 't kasteel Orth bij Gmünden). Met zijn vrouw Milly Strube begaf hij zich naar het buitenland. Enkele jaren later vertrok hij met een koopman naar Z.-Amerika. Sindsdien is ook hij als door de aarde verzwolgen. Men hoorde nooit meer iets van hem en zelfs of hij in de Nieuwe Wereld voet aan wal zette bleek twijfelachtig.

Leeft de luciferskoning Ivar Kreuger nog.

De Russische generaal Koutjepoff, die ontvoerd werd uit Parijs en van wien men niet weet of hij dood of levend is.

verongelukte bij de bestijging van een der Himalayatoppen. Ook zijn lijk is nooit teruggevonden.

Georg Winkler beklom als zeventienjarige gymnasiast alleen de naar hem genoemde Winkler-spits in de Dolomieten. Op negentienjarige leeftijd, toen hij student was te München, trachtte hij den Zeimatter-Weishorn van de Westelijke zijde te beklimmen. Hij keerde nooit weer.

Ook groote zakenlieden vonden somwijlen een geheimzinnig einde. De Belgische bankier *Alfred Löwenstein*, 'n man van enormen rijkdom, in het bezit van een tiental particuliere vliegtuigen, werd door Amerikaansche en Engelsche geldmagnaten genoodzaakt zijn speculaties te staken. Men wilde hem dwingen het geld te besteden, productief aan te wenden, er zaken mee te doen. Maar Löwenstein, die het geld om het geld bemirde, zag daarin geen heil en verloor zijn bezinning. Tijdens een vliegtocht boven het kanaal kwam hij om. Aangenomen wordt, dat hij of uit het vliegtuig gesprongen is, of door een ongelukkig toeval buiten boord is geraakt. Voor het een zoowel als het andere is het niet gemakkelijk bewijzen aan te voeren. Zijn dood was even geheimzinnig als zijn leven. Zijn einde veroorzaakte groote schommelingen op de beurzen en menig fortuin ging in een oogenblik verloren.

Van Lear Black, de Amerikaansche krantenkoning, die door zijn wereldreizen per K.L.M. in ons land bekend werd, viel van zijn plezierjacht, na duizenden kilometers door de lucht veilig te hebben afgelegd, overboord en verdronk. Ongeluk, zelfmoord, of misdaad?

De Antwerpsche reeder *Robert Kreglinger* werd het laatst gezien 11 November 1931 om kwart voor zeven. Kort te voren had hij aan enkele personen uit zijn omgeving verklaard naar Brussel te zullen gaan met zijn auto. Hij stapte ook inderdaad in zijn wagen; maar dit is het laatste wat men van hem weet. En toch kan hij niet van de aarde zijn afgereden.

Algemeen werd aangenomen, dat de Zweedsche luciferskoning *Ivar Kreuger*, wiens val tot de bekendwording van groote financiële schandalen aanleiding werd, te Parijs zelfmoord pleegde, toen hij geen credieten meer kon krijgen. Eenige

twijfel hieromtrent is echter gerezen. Kreuger zou in Zuid-Amerika vertoeven en de begrafenis van zijn lijk in Stockholm zou niets anders dan een sinistere comédie zijn geweest. Als Kreuger nog leeft, is hij in ieder geval onvindbaar.

Ofschoon militairen aan het einde van hun leven sneuvelen en er dus geen twijfel bestaat aan de wijze van hun dood, bestaat er volkomen onzekerheid over het einde van *lord Kitchner*.

Carl Horatio Kitchner, de overwinnaar van de Zuid-Afrikaansche boeren, maar-schalk van 't Engelsche leger, ging 5 Juni 1916 aan boord van de „Ampshire”, 'n Britsch oorlogsschip, om den czaar van Rusland een bezoek te brengen. De „Ampshire” verdween, nadat zij door den nevel van de begeleidende schepen was afgescheiden, en nooit werd meer iets van het schip vernomen. Een vijandelijke onderzeeër zou 't schip tot zinken hebben gebracht, beweren sommigen; anderen gelooven, dat de oorlogsbodem op een mijn liep. Geen enkel lid van de bemanning keerde ooit weer.

De Russische generaal *Koutjepoff*, die in Parijs verbleef en als een der grootste tegenstanders van 't Sovjet-regime in Rusland gold, is sinds Januari 1930 verdwenen. De generaal werd in een auto getild en sindsdien verkeert men over zijn lot in het onzekere. De theorieën, dat hij ergens van de Bretonsche rotsen in zee zou zijn geworpen, dat hij in het bosch van Fontainebleau in een kelder den hongerdood zou zijn gestorven, dat hij naar Siberië gevoerd is en daar

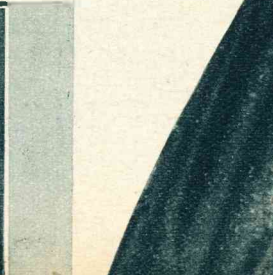
Onopgehelderd bleef ook 't noodlottig einde van den bankier Alfred Löwenstein.

De bergbestijger Jacques Balmat.

A. F. Mummery, die het eerst den Matterhorn beklom.

Georg Winkler keerde nooit weer van 'n bergtocht in Zwitserland.

De Antwerpsche reeder Robert Kreglinger, van wien nooit meer iets is vernomen.

DE BEKROONDE BRIEF

door Thomas Donderdag

Nou, die lui van de Avondkoerier, die de prijzen voor de brieven toekennen, schijnen óók een schotje voor hun bril te hebben! Moet je dat exemplaar eens lezen, dat vandaag den hoofdprijs gewonnen heeft! Ik laat me hangen, als zij niet de dochter van den redacteur is of zooiets. Als ik tenminste zoo'n bosje nonsens bij elkaar had gekletst, zou ik me geneeren, als 'n ander het las; met je naam er onder notabene! Nee, dan zou ik er iets beters van maken!"

Aldus werd gesproken na het diner in het beschaafde pension van mevrouw Snickers, en Jan Swerte en ik vertoefden in onze bovenachtkamer, zes bij vijf meter. We woonden al zoowat een jaar samen gemeubileerd, en we waren trouwe kameraden in voor- en tegenspoed, vooral tegenspoed.

We werkten toen allebei in Kimmer's Warenhuis, waar de lucht afschuwelijk was en het salaris nog erger. We kregen zoo'n klein handje geld, dat we mevrouw Snickers heel voorzichtig haar portie moesten geven voor ons logies en voor den bik, en dan hadden we nog net genoeg over, om eens een keer naar Lilian Harvey of zoo te gaan kijken.

„Nu zal ik je eens wijzen, hoe je een auto moet verdienen!" schreeuwde Jan met een stralend gezicht.

Hij sjoerde zijn schrijfmap onder het bed vandaan, met stof en al, legde het ding zoo op de spreij, en trok er een stoel bij.

„Zeg eh... waar moet je eigenlijk over schrijven?"

In plaats van te antwoorden slingerde hij mij de Avondkoerier van dien avond naar 't hoofd.

„Kijk zelf maar — bladzijde zes," zei hij.

Enfin, ik moet eerlijk zeggen, dat 't me wel een aardige geschiedenis leek. Was echt wel wat aan te verdienen. De krant verzocht alle lezers, een brief te schrijven van een paar honderd woorden, en daarin te vertellen, wat hij of zij dien dag gezien had. De wedstrijd heette: „Waarheen hebben heden uw oogen gestaard?" Iederen dag een auto voor den besten brief. Leek nogal makkelijk, wat? Ik nam me voor, zelf ook eens een kansje te wagen om zoo'n wagentje te winnen. Ik zie nogal wat, ziet u; geen mensch wil 't gelooven — vooral Jan niet — 't is toch zoo. Ik heb wat je noemt opmerkingsgave, en ik kan nogal ordentelijk schrijven ook. Enfin, dat ziet u.

„Zeg, Jan, geef mij ook een paar blaadjes papier van je," verzocht ik.

Jan hield op met zijn razende geschrijf, keek me aan, alsof ik zijn pyjama gestolen had of zooiets, en trok toen een zuur gezicht.

„Wat moet je met papier — je waschgoed inpakken?"

„Eh... nee," antwoordde ik tam. „Ik geloof, dat ik dien auto kan winnen — heusch. Ik heb namelijk iets gezien vandaag, dat zoo knal is, dat ik er wel een autobus mee kan winnen! Moet je hooren: Ik stapte uit de tram, en toen zag ik een meisje op 't trottoir loopen. Ze struikelde en..."

„Lig toch niet te zaniken!" viel hij uit. „Wou jij schrijven? Daar ben je niet voor gebouwd. Je kunt op z'n hoogst een briefje aan je moeder schrijven om raad te vragen. En laat me nu alsjeblieft met rust. Ik heb een prachtidee, en daar moet ik mijn hersens bij houden."

Ik nam de krant maar weer op en ging lezen.

Een kwartiertje later gaf Jan me zijn meesterstuk, en toen ik het gelezen had, was ik er stil van. Als je over een levendige verbeelding begint, dan won Jan 't nog van die sprekers op politieke vergaderingen. Hier is de brief:

Redacteur Waarheen hebben heden uw oogen gestaard.

Hooggeachte Heer.

Wou u weten, waar mijn oogen vandaag naar gestaard hebben? Als ik u alles vertellen wou, wat ik gezien had, dan had u geen auto's genoeg in uw schuurtje. Ik zal maar een greep doen uit de malle gevallen.

Ik woon in een pension, waar de maaltijden zeer beknopt zijn, en de kamer is nog erger, snapt u? Nou, er zijn nog een massa andere dames en heeren in huis, en ik woon samen met een vriend op een achterkamer. Kunt u me volgen?

Voor ik nu verder ga met mijn verhaal, moet ik u meedeelen, dat er onder de andere gasten een allersnoezigst meisje is, dat Elly Meter heet. Ongelogen. Ze heet echt zoo. Hare schoonheid is van die kracht, dat de koningin van Turkije er wel een mand met aardappelen bij lijkt. Ze heeft een kamertje op de benedenste verdieping, achter de keuken, en — enfin, nu komt 't.

Toen ik vanavond thuiskwam, zei ik tegen mijn kameraad, dat ik uw auto weg ging halen. Ik stapte dus de deur uit en kocht papier, en toen ik terugkwam, ging ik zitten, en vroeg hem, of hij me 't fleschje inkt even toe wou werpen. En hij deed het. En toen — klets! — het vloog langs me heen en schoot door 't raam! Ik hoorde geen knal beneden op 't plaatsje, dus ik was benieuwd, wat er met den inkt gebeurd was.

En wat denkt u, dat er gebeurd was? U raadt het nooit. Toen ik den volgende morgen beneden kwam om te ontbijten, vertelde Elly Meter me, dat zij het fleschje op het plaatsje gevonden had. Ze zei, dat 't in een emmer met waschgoed lag, snapt u? Daardoor was 't niet gebroken. Ze zei, dat ze niet wist, waar 't vandaan kwam, maar ze was blij, dat ze 't had, want ze wou net een brief schrijven aan een van haar schatten.

Nu, heb ik daar den prijs niet mee?

Bij voorbaat dankend voor den wagen

Jan Swerte,

Gelukslaan 13, Stad."

„Nou, hoe is ie?" vroeg Jan, toen ik uitgelezen was.

't Is reusachtig, jog, reusachtig!" antwoordde ik. „maar 't... eh... 't voldoet niet aan de voorwaarden, omdat je 't niet gezien hebt.

„Nou zeg!" minachtte Swerte. „Dacht je, dat ik dat ook niet wist? Maar wat dan nog? De eerste de beste stommerik kan opschrijven, wat hij gezien heeft. Maar als je geen hersens hebt, kun je nooit schrijven, wat je niet gezien hebt. Dat noemen ze fantasie, jog; de kostbaarste eigenschap, die een mensch bezitten kan!"

Daarna trok Jan zijn jas en zijn hoed aan, en trok er op uit, om zijn brief te posten. Ik wenschte hem succes!

Den volgende morgen ging Jan me voor naar beneden, om te ontbijten. Vijf treden tegelijk. Elly Meter zat al aan tafel — dan kan ze direct beslag leggen op de pruimen-jam, ziet u — en naast haar zat onze deftigste gast van 't mannelijk geslacht, de heer Kromstang. Rob was even over de twintig en had in de letteren willen studeeren, of studeerde in de letteren, of ging in de letteren studeeren — precies wisten we 't niet. Jan en hij konden niet best met elkaar overweg — met het oog op Elly, denk ik — en Jan zei, dat hij wel zou zorgen, dat Rob afgestudeerd raakte, als hij vanzelf niet gauw afgestudeerd was.

„Morgen, Jantje!" groette Kromstang, met een likje jam aan zijn mond. „Hoe maakt mijn schat 't vandaag? Een beetje pipsch, lijkt me. Slecht geslapen?"

„Klets morgen!" snauwde Jan. „Wie heeft je permissie gegeven, om me bij mijn voornaam te noemen? Ik krijg er pijn in mijn grooten teen van!"

„O meneer Swe-erte!" piepte Elly. „Maak toch geen ruzie! Trek er u maar niets van aan, meneer Kromstang. Hij heeft vast hoofdpijn."

„Ja, dat heb ik ook!" riep Swerte. „Als jullie je hersens hadden afgepijngd, om een brief te schrijven voor de Avondkoerier, hadden jullie ook hoofdpijn. Enfin, als ik den auto heb, gaan we eens samen toeren, hè juffrouw Meter?"

„O, probeert u dien auto van de krant te winnen?" vroeg Elly.

„Probeeren?" herhaalde Jan. „Geloof maar gerust, dat ik dien wagen al in mijn zak heb, juffrouw Meter! Ik pieker alleen nog maar over den prijs van de benzine en de stalling en de belasting."

„Denkt u echt, dat u hem kunt winnen?" vroeg Elly verder, een grooten lepel vol jam op haar boterham uitspreidend.

„En òf!" riep Jan Swerte uit. „Hooft u eens, juffrouw Meter, als ik dat zes-cylindersardientjesblikje niet win, is Mussolini geen Italiaan! Hebt u de brieven gelezen, die de laatste dagen de prijzen gekregen hebben? Is 't niet erbarmelijk?"

„Nou, dà-dà, snoezen," kwam Robert Kromstang er tusschen. „Ik moet eens aan den gang. Succes, hoor, Jan; maar ik geloof nooit, dat je dien auto krijgt. Dà-dà!" En Kromstang ging snel over den drempel, één seconde voor er een broodplank uit de hand van Jan op hem toe kwam.

Toen ik dien avond thuiskwam, was Jan al in onze barak. Hij begroette me met zijn gewone uitbundigheid en wierp toen het laatste nummer van de Avondkoerier in mijn richting.

„Nou moet je toch eens kijken," begon hij uit te varen, „wat een lammenadig stuk brief vandaag den auto gewonnen heeft! Als je met zulke kletspraat een wagen kunt verdienen, mag dat juweel van mij wel met een oorlogsschip bekroond worden. Lees 't maar eens."

Ik las de bekroonde bijdrage en was het natuurlijk met Jan eens. 't Was zoo droog als de speech van een minister bij de opening van een stel sluizen en ik vond, dat Swerte een veel betere kans met zijn brief maakte.

„Waarom schrijf je nòg niet een paar brieven, om den wagen des te zekerder te hebben?" stelde ik Jan voor. „Er staat hier in de krant, dat sommige mededingers bij de tweehonderd brieven hebben ingezonden, vóór ze eindelijk den prijs wonnen."

„Dan zijn 't uilskuikens!" schreeuwde Swerte mij toe. „Een kerel met hersens hoeft maar één brief te schrijven, of op z'n hoogst twee. In ieder geval, mijn inzending is beter dan al de brieven, die ik tot nu toe gelezen heb. Je kent me, George. Ik zie mezelf al aan 't stuur zitten, met een vaartje over de groote wegen..."

Dien nacht in bed was Jan net zoo onrustig als een aal buiten 't water en hij lag in zijn slaap allerlei onbegrijpelijken onzin uit te kramen. Het was echter wel zeer duidelijk, dat hij dien auto in zijn hoofd had.

Zoodra we uit onze bedden kwamen, zag ik, dat er een brief onder de deur geschoven lag. Mevrouw Snickers was gewoon, onze post onmiddellijk te bezorgen — als zij tenminste geen tijd had of geen kans zag, om er eerst zelf kennis van te nemen.

„Een brief geloof ik, Jan," zei ik, en ik ging de envelop oprapen. „Zeg, er staat Avondkoerier op! Ik wil wedden, dat je den prijs hebt gewonnen."

Jan zwol op als een binnenband, vlak vóór die barst door te zwaar pompen. Hij liep de kamer rond, alsof hij koning van het heelal was.

„Hiep hiep hoera!" gilte hij. „Wat heb ik je gezegd? Als er spek uitgebakken moet worden, laat 't dan maar gerust aan je onderdanigen dienaar Jan Swerte over!"

Zenuwachtig, vol verwachting maakte hij den brief open. En toen was de verrassing groot.

„Alsjeblieft, wel te rusten," mompelde hij schor. „De redactie stuurt mijn brief terug. Hij heeft er onderaan wat bijgeschreven. Hij... Zeg, is die kerel gek?" Toen viel de brief traag uit zijn vingers op den grond. Jan Swerte viel van zijn voeten op zijn bed.

Ik sprong op den brief af en las het bijschrift van den redacteur onderaan. Nou, geen wonder dat Jan van de sokken lag! Leest u zelf maar eens:

„Waarde heer Jan Swerte,

Hiermee zenden wij u uw merkwaardigen brief terug. Wij gelooven, dat de fout voornamelijk aan uw hersenen ligt. Maar wees gerust: wij willen u graag een vriendenraad geven, hoe u het geval aan moet pakken. Neem een emmer vol water. Zet dien op een stoel. Stop uw hoofd er driemaal in, flink diep. Haal het er tweemaal weer uit. Uw dienstwillige

Redactie Avondkroniek."

De handteekening was een verzameling streepjes.

Nou, hebt u 't ooit zoo zout gegeten?

„Da's pech, Janneman!" sprak ik troostend.

„Maar 't is geen schande. Die redacteur schijnt net zooveel gevoel voor humor te hebben als een

natte lucifer. Houd maar vol! Je moet winnen!"

Jan leefde weer wat op, kwam van het bed af, en liep half versuft de kamer rond. Toen knapte hij plotseling op. Hij nam tenminste zijn lampetkan, en smeed die tegen den vloer.

"Daar zeg je zoowat, George!" brulde hij. "Wacht maar, tot ik thuiskom vanavond — dan zal ik dien kwast eens laten zien, wien hij voorheeft. Ik zal hem zoo'n massa brieven op zijn dak sturen, dat hij denkt, dat 't brieven hagelt. Wacht maar. Hij kent me nog niet!"

Toen wij den volgenden morgen aan de ontbijt-tafel zaten, bracht Jan er Elly en het heele publiek van op de hoogte.

"Hè, wat is dat jammer, meneer Swerte!" beklagde Elly hem. "Maar u geeft 't toch zeker niet op?"

"Je treft 't allemachtig ongelukkig, ouwe jongen," liet de jongeling Kromstang er op volgen. "Zeg, kun je 't dien kwibus niet ineperen? Als ik zoo'n paar knuisten had als jij, sloeg ik hem tegen de vlakke. Kan ik je soms helpen?"

"Van den wal in de sloot zeker," spotte Jan Swerte terug. "Wacht maar! Ik krijg dat karretje wel, al moet ik er den heelen zomer voor ploeteren. De Ruyter heeft 't óók niet direct van Napoleon gewonnen."

Toen wij samen naar de zaak liepen, werd er geen woord gesproken. Jan liep maar te mompelen en te prevelen — hij was hard bezig, ideeën voor brieven te verzamelen. Hij was nog geen haartje ontmoedigd. Dat bewonder ik juist zoo in hem: hij pakt altijd met evenveel geestdrift aan, onverschillig wat er gebeurt. Zoo'n hoofd had hij nu eenmaal.

Toen ik dien avond thuiskwam, was Jan er al — als gewoonlijk. Hij was omringd door een stel schrijfbloccs, drie fleschjes inkt, een legioen pennen en ik weet niet wat nog meer.

"Hoe gaat 't, Jan?" zei ik, toen ik binnenkwam. "Daverend, jog!" zei hij glimlachend. "Ik heb al drie brieven klaar, en ze zijn alle drie 't neusje van den zalm! Als we een week verder zijn, heb ik genoeg auto's, om een garage te beginnen."

Toen de bel — de half gebarsten bel — voor het diner luidde, hoorde hij het niet eens. En toen ik er zijn aandacht op vestigde, weerde hij me met zijn linkerhand af, terwijl hij met zijn rechterhand doorschreef.

"Ik heb geen tijd om te dineeren," riep hij, zonder op te kijken. "Ik wil minstens twintig brieven klaar hebben, voor ik in mijn mandje kruip vanavond. Ga jij maar naar beneden, en zeg tegen Elly en tegen Kromstang, dat ik 't te druk heb om te eten."

De volgende drie avonden zocht Jan koortsachtig de Avondkoerier door, om zijn brieven te vinden, maar zonder resultaat. Hij ging als een dolle te keer tegen de brieven, die de prijzen gewonnen hadden, en vertelde aan tafel uitvoerig, wat hij van plan was, dien redacteur te doen, als hij hem te pakken kreeg. Die man had zijn roeping gemist, zei Jan — hij had schoenen moeten poetsen of ruiten lappen voor zijn brood.

In dit opzicht waren Elly en Kromstang het met hem eens, dus zette Swerte zijn toespraak voort, tot de andere gasten vol walging van tafel gingen. Maar daar trok Jan zich niets van aan. Hij merkte niet eens, dat hun stoelen leeg waren, en foeterde dapper door.

Twee avonden later kreeg Swerte een klap, die hem plat sloeg. Al wordt hij zoo oud als Sinterklaas, hij komt er nooit overheen.

Toen ik dien avond in de tent kwam, zag ik Jan languit op bed liggen, met een natten handdoek om zijn hoofd. Ik schrok onmiddellijk. Ik begreep dadelijk, dat hij ruzie gehad moest hebben met de andere jongens in de biljartzaal van De Groene Leeuw — misschien had hij een stuk of tien klanten tegen den grond geslagen, maar toen hadden de andere twaalf hem te pakken genomen. Zelfs Jan Swerte kan niet tegen iederéén op, ziet u.

"Allemachtig, Jan," vroeg ik zenuwachtig, "wat heb je?"

"Bah!" knorde hij. Dat alleen, geen woord meer. "Ben je gewond?" vleide ik, me over hem heen buigend.

"De wereld deugt niet!" was zijn volgende opmerking.

"Maar wat moet je met dien handdoek?" hield ik aan.

"Bah!" mokte hij. "Ik zal je één ding vertellen. Ik doe nooit meer aan een prijsvraag mee, zoolang als ik leef! Je hebt toch geen kans, als je je hersens gebruikt. 't Onnoozelste schaaft wint 't van je. Als je geen domkop bent, kom je niet vooruit in de wereld. Kijk maar eens — daar ligt de krant! Je huilt je oogen uit je hoofd, als je ziet, wie vandaag den prijs heeft gewonnen!"

Benieuwd raapte ik de krant op en las ik de bekroonde inzending. Nou, ik zal u vertellen, toen ik 't gelezen had viel ik er zoowat bij neer. Ik kreeg een schrik om in een week niet van bij te komen! Als u 't niet begrijpt, leest u dan dien bekroonden brief zelf maar eens. Hier hebt u hem;

Redactie Waarheen hebben uw oogen heden gestaard.

"Geachte heeren,

"Ik woon in een pension, geachte redactie, en nu zal ik u eens iets vertellen, waar u om zult lachen. 't Is me natuurlijk niet om den prijs te doen of zoo, maar ik wil 't u toch schrijven, want ik begrijp best, dat u heel wat leelijks te hooren krijgt van de lezers, die niets winnen.

Enfin, er woont een jonge man hier in huis, geachte redactie, en hij heet Jan Swerte, en hij probeert een auto van u te winnen. Den eersten brief, dien hij u gestuurd heeft, heeft u teruggestuurd met een briefje er bij, en toen hebben we meneer Swerte allemaal eens flink uitgelachen. Iederen keer, als hij aan tafel kwam, vertelde hij ons, dat hij vast en zeker den prijs won, en toen u zijn eersten brief teruggestuurd had, was hij verschrikkelijk kwaad, en toen wou hij niet eens beneden komen om te eten. Zijn vriend, die met hem op één kamer woont, zei, dat hij brieven aan u zat te schrijven, en dat hij er minstens vijftig af wou hebben, voor het weer licht werd. Nu, ik denk, dat hij nu wel zoowat een prijs gewonnen zal hebben met één van zijn brieven, meneer de redacteur, en daarom wou ik u maar eens

even schrijven, hoe het gegaan is. Dat vindt u misschien wel leuk. En ik ben 't er heelemaal niet mee eens, dat hij zulke leelijke dingen over u zegt, want dat vind ik niet eerlijk, u wel? Ik weet zeker, dat u een aardige, vriendelijke man bent, dus ik wensch u niets dan goeds.

Ik lees de Avondkoerier iederen dag, en ik vind die prijsvraag erg leuk, al begrijp ik heel goed, dat ik zelf nooit een prijs zou kunnen winnen. Enfin, gegroet, meneer de redacteur, en 't beste!"

Elly Meter,
Gelukslaan 13, Stad.

Elly Meter won een auto! Zeg, is dat nu niet iets, om de melk in je koffie zuur te laten worden? En toen ging de bel voor 't diner.

"Ga maar mee, George; beter er door gevlogen dan er door gekropen," zei Jan gelaten.

Toen wij de eetkamer binnenkwamen, zaten Elly Meter en Kromstang en de andere gasten te grijnzen van 't eene oor tot 't andere, en dan nog een eindje. En ik kon 't ze eerlijk gezegd niet kwalijk nemen ook. En toen ging Jan naar Elly toe, en liet zien, dat hij een heer was en tegen zijn verlies kon.

"Hebt u de krant al gelezen?" vroeg hij.

"Natuurlijk," zei Elly. "Meneer Kromstang had 't me trouwens vanmiddag al verteld."

"Vanmiddag?" riep Jan. "Hoe wist hij...?"

"Meneer Kromstang is aan de Avondkoerier," zei Elly.

"Maar ik deel de prijzen niet uit," zei Kromstang. "Dat doet mijn baas. Ik ben alleen voor de correspondentie. Ik heb niets over de prijzen te zeggen."

"Dat begrijp ik," zei Jan. "Dat begrijp ik. Enfin, juffrouw Meter. Ik feliciteer u van harte." Hij stak haar de hand toe. "U hebt me verslagen, en 't heeft u niet eens moeite gekost. Kunt u een auto besturen?"

"Nee," zei Elly. Zij bloosde en keek hem niet aan.

"Mag ik dan chauffeur bij u spelen en 't u leeren?"

"Heel graag," zei Elly. Nu keek zij hem wel aan, heel eventjes, en toen bloosde zij nog harder.

Aan den zoom van 't woud.

Z.K.K. de Prins op zijn gloriëdag bij zijn zilveren jubilé als voorzitter van het Nederlandsche Rode Kruis.

BIJ DEN DOOD VAN PRINS HENDRIK DER NEDERLANDEN

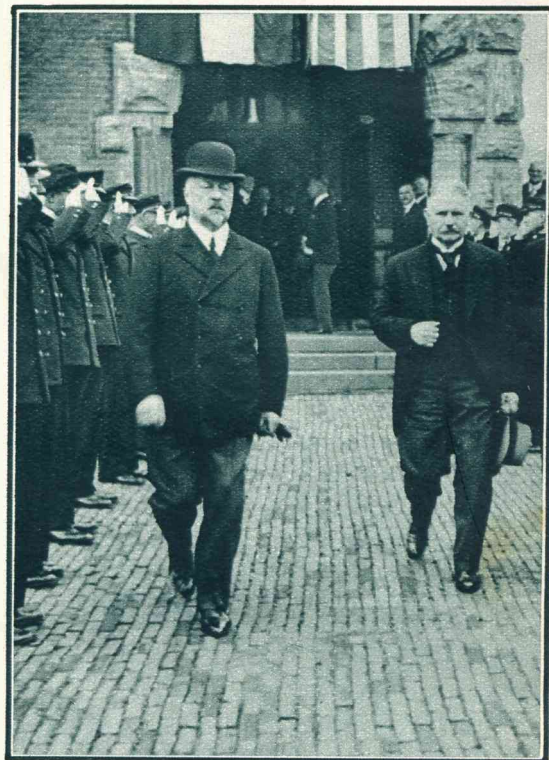
Het is nauwelijks enkele maanden geleden dat de dood, die niemand spaart, aanklopte aan de poort van het Nederlandsche Vorstenhuis, en de alom geliefde Koningsvrouw, H. M. de Koningin Moeder kwam opeischen. En reeds voor de tweede maal in den loop van dit jaar stond de onverbiddelijke dood heden aan de poorten van het paleis; thans om den Prins-Gemaal op vrij onverwachte wijze en slechts na een kortstondige ziekte, weg te rukken van de zijde Zijner Gemalin, die aldus in korten tijd haar moeder en haar echtgenoot verloor. Een zware slag voor de reeds zoo zwaar beproefde Landsvrouw en niet minder voor haar dochter Prinses Juliana, die door een wel tragische samenloop van omstandigheden, de ziekte en de laatste oogenblikken van haar door een hartzwakte getroffen vader niet kon bijwonen.

En al bezat Prins Hendrik dan, door zijn huwelijk met 'n regeerende vorstin geen enkele regeeringsbevoegdheid, toch heeft hij zich in de moeilijke

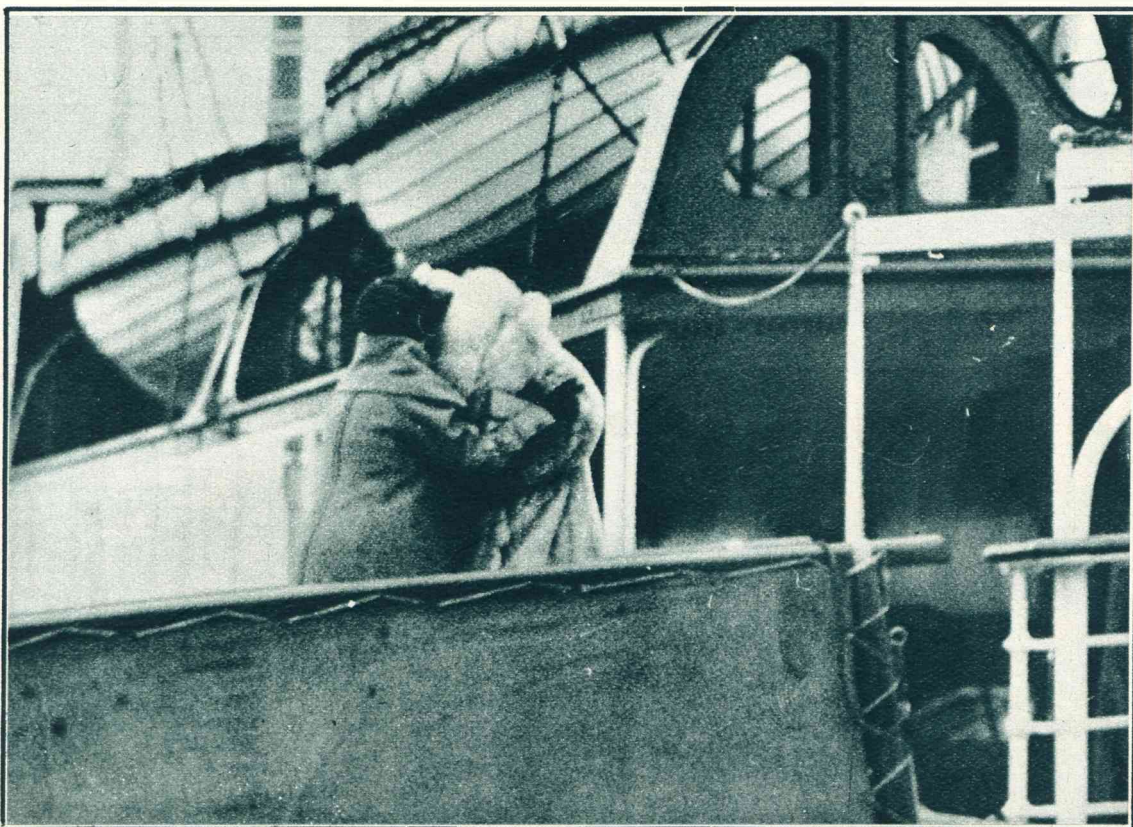
positie waarin hij verkeerde, met buitengewonen tact en bescheidenheid weten in te werken. Vanaf het oogenblik, waarop hij den 31 Januari 1901 als Bruidegom der Koningin den Nederlandschen grond betrad, is hij er in geslaagd zich de sympathie van de Nederlandsche bevolking te verwerven.

Meer dan 33 jaren heeft de huwelijksband Koningin en Prins vereenigd. Den 7en Februari 1901 legde onze jonge Vorstin Haar hand in dien van Hendrik Wladimir Albrecht Ernst, Hertog van Mecklenburg. Ds. van der Flier, de hofprediker, zegende het huwelijk in en sprak de jonge echtgenooten toe met woorden, die op den ernst van het leven wezen: „De moeilijkheden des levens blijven U niet bespaard; geen jeugd verschoont er U van; geen macht behoedt U er voor; zelfs de liefde weert de stormen niet af van uw hoofd. Wie zegt U wat de toekomst voor U verborgen houdt...?”

Zoo werd de 25-jarige Hertog van Mecklenburg

Bij het eeuwfeest van de Rotterdamsche Gemeentelijke Zeevaartschool in September van het vorig jaar.

Schwerin Prins der Nederlanden. Geboren op 19 April 1876 als zoon van Groothertog Friedrich Franz II en diens tweede gemalin, de in 1922 te 's Gravenhage overleden Prinses Marie von Schwarzburg, kreeg hij zijn militaire opvoeding bij het Pruisische Garde-Jager-bataillon. Hij bekleedde er den rang van officier tot hij op 23 Januari 1901, dus enkele dagen vóór zijn huwelijk, in Holland werd genaturaliseerd.

De rol die voor den Prins aan de zijde der regeerende Vorstin was weggelegd, kon slechts een zeer bescheidenne zijn. Ten allen tijde zou hij overal de tweede, later bij de meerderjarigheid van de kroonprinses, de derde moeten zijn. Toch heeft hij op het terrein, waar hij zich in het belang van zijn nieuwe vaderland bewegen kon, niet stil gestaan. Voor liefdadige en spor-

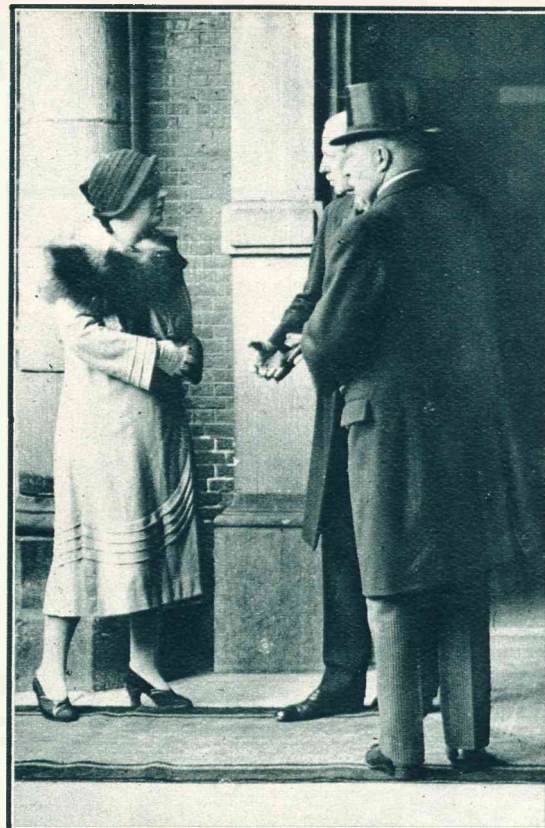
De beide alleen gebleven vorstinnen ontmoeten elkander bij de aankomst van H.K.H. Prinses Juliana te Hoek van Holland.

Bij een bezoek der Koninklijke Familie aan de hoofdstad: Kerkgang.

Bij herhaling toonde de Prins-Gemaal, dat de padvindsbeweging hem na ter harte ging.

Bij den ingang van de vergaderzaal van den Raad van State, waarin Z.K.H. zitting had.

tieve doeleinden was de Prins steeds bereid zijn krachten te geven.

Nog is men niet vergeten dien vreeselijken voorjaarsdag van 1907, toen het stoomschip „Berlin“ van de Harwich-lijn op de pier van den Hoek van Holland verging en nagenoeg allen, die aan boord waren, om het leven kwamen. Bij deze gelegenheid heeft de Prins hoedanigheden aan den dag gelegd, die hem sieren als mensch, onverschrokken en dapper en hem de harten heeft doen veroveren van alle welgezinden in den lande.

En zoo is er weer een sympathieke figuur en een goed mensch heengegaan uit den kleinen kring, zoo nauw verbonden met ons volk.

Want al was de Prins reeds acht en vijftig jaar, hij stond nog midden in het actieve leven, oogen-schijnlijk gezond en krachtig van constitutie.

Heel eenzaam moeten zich thans de Vorstelijke personen gevoelen in de zalen en vertrekken van het paleis, alleen met hun herinnering aan de dierbaren, hun groote verdriet om den zoo plotseling uiteengerukten familiekring.

Ingewijden wisten, dat de gezondheidstoestand van den Prins reeds enkele jaren minder gunstig was. Ter bestrijding van zijn neuralgische pijnen, onderging de Prins al eenige malen een speciale behandeling in het buitenland. Ook toen hem zoo geheel onverwachts de ziekte overviel, was hij pas uit Duitschland teruggekeerd. Niemand had deze loop der dingen voorzien. De Koningin zoowel als de Prinses vertoefden in het buitenland, de Prins had zijn gewone werkzaamheden op zijn bureau in het Roode Kruis-gebouw hervat. Hier legde hij de laatste hand aan de rede, welke hij zou uitspreken

op de algemeene vergadering van het Roode Kruis te Beverwijk en het zou dus juist deze instelling zijn, 's Prinsens groote liefde, welke ook zijn laatste werkkraft heeft gehad.

In vele kringen bewoog hij zich; met voorkeur echter bij sportsmen, waarbij de paardensport en de zeilsport zijn voorliefde hadden en ook heel gaarne en vaak onder de studenten.

En dan bewonderde men telkens weer in de uiterlijk stijve en stramme figuur de warme, echt-menschelijke eigenschappen van een goed en edel karakter.

Een mensch was hij. Als Koninklijke Hoogheid moest hij zijn menschelijke eigenschappen

vaak, te vaak naar zijn gevoelens verborgen houden, maar werd hem de gelegenheid geschonken zich als mensch te geven dan deed hij dat met een rondborstigheid en gulhartigheid, die allen, aan wien het genoeg geschonken werd daarmee kennis te maken nog lang zullen bij-blijven.

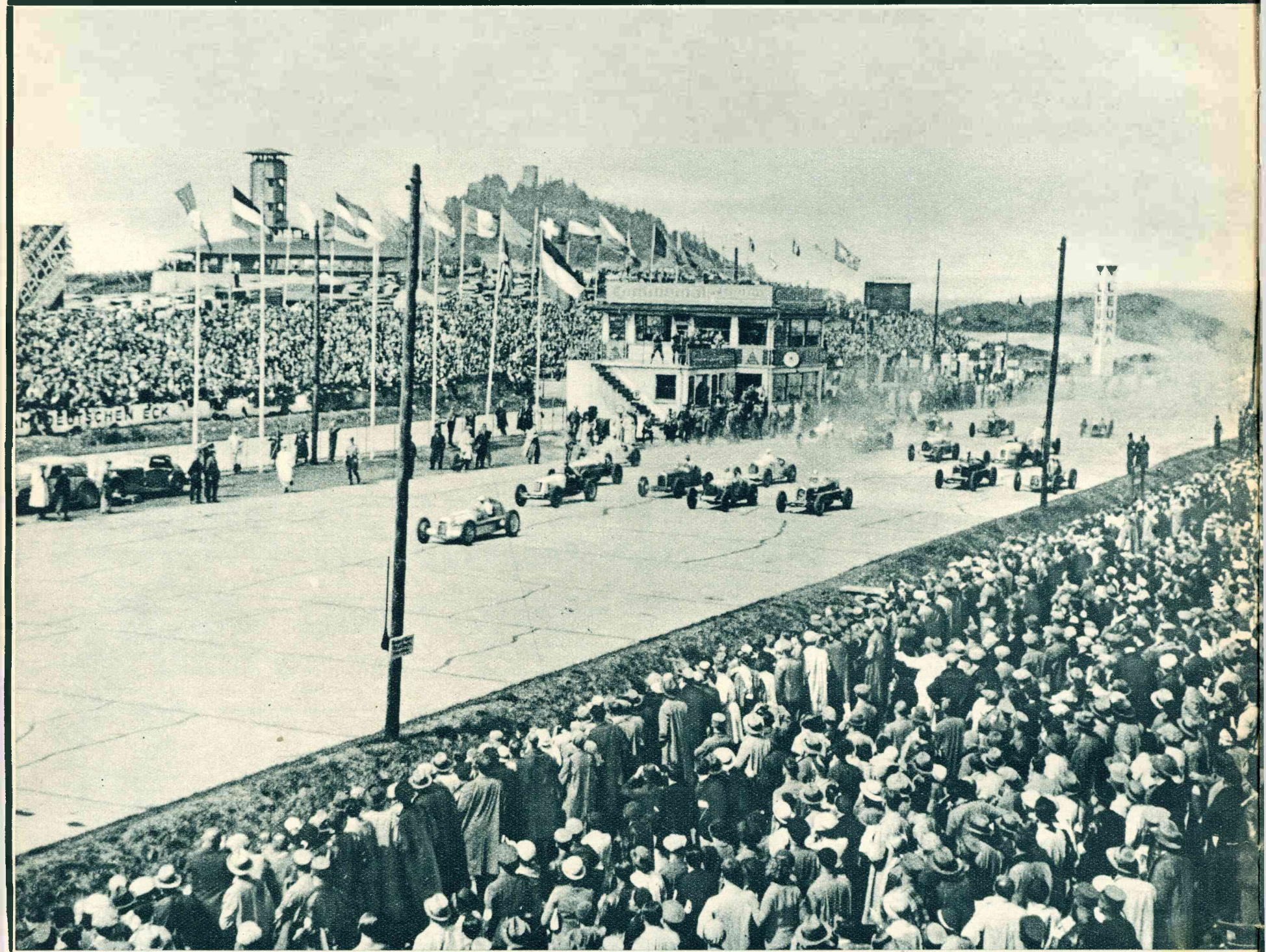
Een volmaakt mensch was hij niet. Dit zal niemand beweren, maar ieder die menschelijke gevoelens weet te waardeeren en te schatten, zal zijn nagedachtenis toch hoog houden als die van een, die de weinige oogenblikken dat het hem gegeven was werkelijk mensch te zijn, nog verdeelde tusschen zijn medemensen.

Z.K.H. Prins Hendrik met H.K.H. Prinses Juliana en gevolg bij een Schouwburgbezoek in de Residentie.

Een der Helderse redders door den Prins ontvangen en gecompliceerd

De eeuw der snelheid!

Autorennen op den Nürburg Ring. Kiekie aan de startplaats waar met donderend geweld der open knalpotten de zware racewagens vetrekken.

Komt Nederland binnen afzienbaren tijd in het bezit van een auto-racebaan?

Juist in verband met de pas achter ons liggende uitstekende geslaagde T.T. motorraces nabij Assen, zullen wij wel niet de eenigen zijn geweest die zich deze vraag hebben gesteld.

Ja, er komt inderdaad een autoracebaan. Die plannen om in de omgeving van Heerlen deze racebaan te bouwen, verkeerden reeds in een tamelijk vergevorderd stadium en hoewel de moeilijkheden, financieele en andere, bij het aanleggen van zoo'n autostraat met zeer kostbare entourage, groot zijn, zullen wij toch hoogstwaarschijnlijk de racewagens ook binnen onze grenzen hun geweldige snelheden kunnen zien boeken.

Op het gebied der autoracesport heerscht er momenteel „Hochbetrieb.“ De Avus-baan te Berlijn, de Nürburg Ring, zij hebben reeds belangrijke wedstrijden gehad. Zondag j.l. hebben de snelheidsprinsen elkaar te Monthléry bij Parijs partij gegeven, terwijl op Zondag 15 Juli a.s. op den Nürburg Ring in den schoonen Eifel, de „Groote Prijs van Duitschland“ wordt verreden.

De Hollandsche belangstelling voor de autoracesport concentreert zich thans nog voornamelijk op den Nürburg Ring.

Dit niet alleen omdat Berlijn en Parijs te ver verwijderd liggen, doch vooral ook omdat de Nürburg Ring is gelegen in één der schoonste plekjes van Duitschland. Het prachtige berglandschap tusschen Moezel en Ahr oefent op den toerist een groote bekoring uit. Men geniet er van de schoonste vergezichten en wanneer men dan in een zoo rijk aan natuurschoon begaafde streek bovendien nog van een tot op heden bij ons vrijwel onbekend gebleven sport kan genieten, dan spreekt het welhaast van zelf dat Eifel en Nürburg Ring een groote bekoring op het Hollandsche publiek uitoefenen.

De streek waar de Nürburg Ring zich bevindt is bij vele toeristen hier te lande bekend. Men komt er van Keulen en Bonn uit zoowel per trein als per auto zeer gemakkelijk.

Natuurschoon op den Nürburg-Ring. Wijde vergezichten over bergen en dalen boeien den automobilist, niet echter den renner.

De Nürburg Ring werd gebouwd in de jaren 1925—1927. Sinds 1927 wordt er elk jaar de Groote Prijs van Duitschland verreden.

De baan heeft een lengte van 28.3 K.M.

Wanneer men hierbij bedenkt dat zij niet minder dan 176 bochten bevat, dan krijgt men eenigszins een indruk van wat hier van de bestuurders gevergd wordt.

Snelheidskampioenen. Hiernaast van boven naar beneden de Duitschers Carracciola Stuck en Prinz zu Leiningen

Bovendien is er een hoogte-onderscheid van ongeveer 600 M., hetgeen alles bijeen deze auto-racebaan tot de moeilijkste, doch van een sportief standpunt bezien tevens ook de meest aantrekkelijke van Europa maakt.

Interessant is het ook iets te weten betreffende inleggeld en prijzen voor de deelnemers.

Voor de races op 15 Juli a.s. bedraagt het inleggeld per wagen honderd mark. De overwinnaar ontvangt behalve de trofee (beker) een bedrag van R.M. 20.000. De tweede prijs vormt het niet onaanzienlijke bedrag van R.M. 10.000 en zoo gaan de

prijzen van R.M. 6.000.— tot R.M. 1.000.— naar beneden.

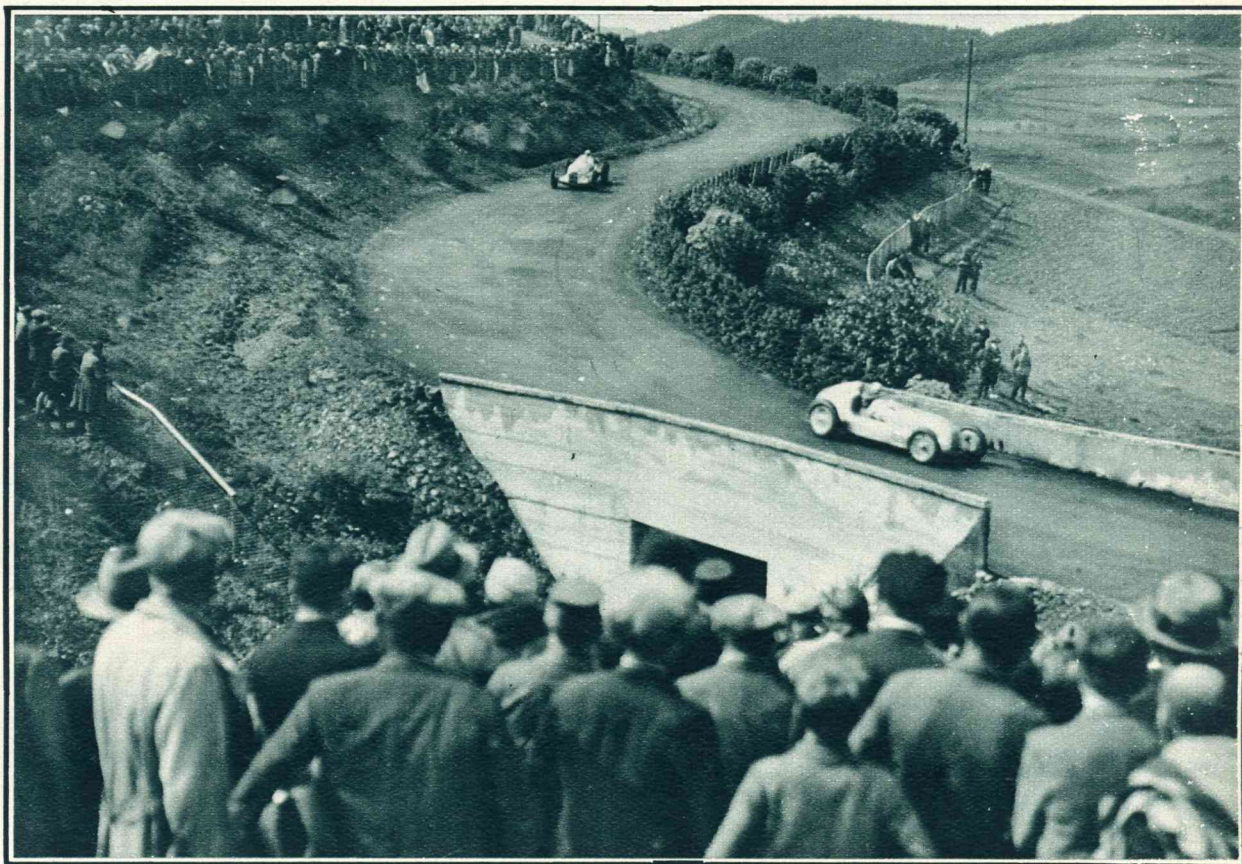
Evenals b.v. bij de motorraces te Assen staan de renners ook bij de automobielsnelheidswedstrijden in dienst der fabrieken.

Het zijn de Italiaansche merken Alfa Romeo en Bugatti, die met de Deutsche producten Mercedes en thans ook Auto Union, in Europa den toon aangeven.

Zoowel de rennen van Monthléry als die op den Nürburg Ring staan dan ook in het teken van den grooten concurrentiestrijd tusschen genoemde fabrieken.

Bij deze automerken komen ons de meest hervorragende coureurs voor den geest.

Mercedes heeft in de Duitschers Carracciola en

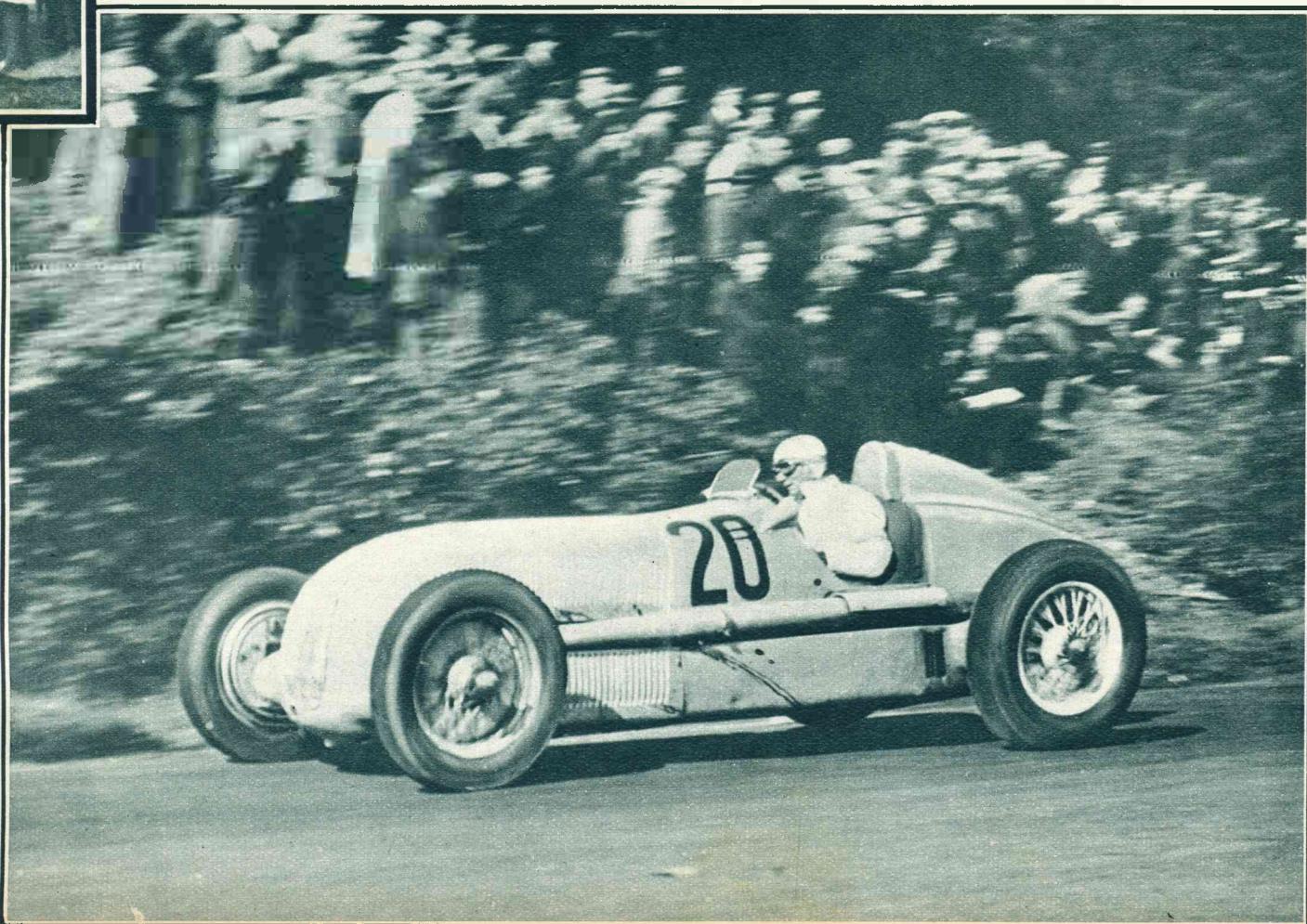
Op en rond den Nürburg Ring

Duizenden hebben op de goedkoopere rangen een plaatsje gevonden, waar zij nu en dan een wagen zien voorbijflitsen.

Von Brauchitsch met den Italiaan Taglioli eenige werkelijk groote kampioenen. Auto Union heeft zich echter de medewerking van Hans Stuck en Prinz zu Leiningen verzekerd, waarvan vooral de eerste op den Nürburg Ring prachtige resultaten heeft geboekt.

De Italianen, die met renners als Varzi, Chiron (Alfa Romeo) en Lehoux, Dreufus (Bugatti) voor den dag kunnen komen, zullen hun suprematie wel niet makkelijk afstaan.

Monthléry en de Nürburg Ring zullen ons in elk geval wel wat wijzer maken met betrekking tot de vraag wie de snelste wagens bouwt, de beste coureurs heeft, doch ook, wie zich het meest door vrouwe Fortuna toegelachen zal zien.

Snelheidskampioenen in den Eifel in actie. De bekende Duitser Von Brauchitsch met zijn zware Mercedes.

In brandende zomerzon.

De buit viel mee, een bedrag van ruim acht-duizend pond overtrof Allan's stoutste verwachtingen. Hij vond het dom van den professor, dat hij zoo'n groote som in de brandkast had achter gelaten voor hij op reis ging, op de Bank was het veiliger geborgen geweest. Nu was hij het kwijt, tenzij hij tegen inbraak verzekerd was, hetgeen Allan weinig waarschijnlijk achtte.

Zeer voldaan borg hij het bankpapier weer in de portefeuille, die hij in de brandkast gevonden had. Hij stak haar in zijn borstzak en beschouwde nog eens met een goedkeurenden blik zijn werk: het vernielde brandkastsloot, dat hij met een gewone geweerpatroon had laten springen. 't Was knap gedaan, de tijd in den oorlog bij de genie doorgebracht was toch niet heelemaal nutteloos geweest.

De explosie scheen niet de minste aandacht van de burens te hebben getrokken. De zwakke, doffe knal was waarschijnlijk niet eens tot in de belendende huizen doorgedrongen. En anders was het geluid verloren gegaan in het rumoer van het verkeer, dat op dit uur het drukst was in Cannon Street. Neen, hij hoefde niet het minste gevaar te duchten, rustig kon hij zijn voorbereidingen treffen voor de vlucht naar „overthere”.

Allan lachte. Met dit welgeslaagde kraakje had hij zijn loopbaan als butler bij professor Dulker op een waardige wijze afgesloten. Aan den overkant zou hij wel iets beters vinden, wat deed er niet toe. Met achtduizend pond waren er nog wel business te doen, zelfs voor iemand, die maar weinig verstand had van zaken, zooals hij.

Met een voldaan hoofdknikje ging hij zijn plannen nog eens na. Over tien dagen kwam de professor pas thuis en over acht dagen ging er een Duitsche vrachtboot van Southampton naar New-York. Als Dulker terugkeerde van de reis, die hij ondernomen had om de een of andere gloednieuwe ontdekking te gaan demonstreeren, zwierf hij al twee dagen op den Oceaan. Meneer de professor zou net even te laat bemerken, dat hij te goed van vertrouwen was geweest, maar hij zou zich spoedig genoeg troosten met zijn geheimzinnige ontdekking, waarover hij geen begrijpelijk woord losliet. Overigens liet het hem koud, of zijn geleerde baas zich opwond of niet over het verlies van zijn achtduizend pond, hij had nu wel aan iets anders

ELEMENT

93

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

te denken dan aan professorale beslommeringen.

Grinnikend schonk Allan zich een glas whisky in en wipte het in een teug naar binnen.

„De zegen, Allan; op je toekomst,” mompelde hij. Toen gleed zijn hand liefkoozend over zijn borstzak en verliet hij met een tevreden gezicht de bibliotheek.

Joe Brent was de eerste, die de verdenking opvatte, dat er iets niet in orde was in de woning van professor Dulker. Hij had nu al vier dagen tevergeefs aangebeld met zijn melk, hoewel Allan hem er niets van had gezegd, dat hij van plan was het huis voor een paar dagen te verlaten. Daarenboven wist hij, dat de professor vandaag thuis werd verwacht en het was niet aan te nemen, dat Allan, anders een voorbeeld van plichtsbetrachting, zijn meester zou opwachten in een onverwarmd huis.

Bevreesd dat er iets gebeurd zou zijn, waarschuwde hij den wijkagent, die toevallig in Cannon Street surveilleerde. Deze hoorde hem aan, haalde de schouders eens op en trok een paar maal flink aan de bel. Hij kreeg geen gehoor en liep door met het voornemen, straks nog eens te bellen.

Toen hij tegen elf uur in den morgen in Cannon Street terugkeerde, herhaalde hij zijn poging. Niets liet zich hooren in het groote huis en meer nieuwsgierig dan bezorgd, heeschte hij zich aan een vensterbank op, om een blik naar binnen te werpen. Met een verschrikten kreet sprong hij weer op den grond: midden in de bibliotheek had hij een be-

wegenlooze gestalte zien liggen. Zonder nog een oogenblik te dralen, snelde hij naar de telefoon en tien minuten later stopten er voor de woning van professor Dulker twee auto's van Scotland Yard.

Inspecteur Hamilton was de eerste die uitstapte. Hij bracht een rechercheur mee, die zoo goed als volleerd was in het nobele inbrekersvak en wien het binnen een paar minuten gelukte, het Yale-slot van de voordeur te verbreken. Hamilton stormde naar binnen met zijn gevolg. Met een oogopslag had hij de situatie opgenomen: een doode op den vloer en een verbroken brandkast...

„Moord en diefstal,” veronderstelde hij ontdaan.

Achter zich hoorde hij een kreet van Joe Brent, die de politie nieuwsgierig gevolgd was.

„Allan, de butler, sir,” wees hij verschrikt naar den doode. „Vijf dagen geleden leefde hij nog, ik heb hem toen zelf bediend.”

„Wacht dan even, ik zal je dadelijk verhooren,” verzocht Hamilton, het onderzoek van den dokter volgend.

Twee rechercheurs waren bezig den butler te ontkleeden. Het ging met veel moeite gepaard, het lijk was verstijfd en ging reeds tot ontbinding over.

„Minstens vier dagen geleden gestorven,” constateerde de dokter, het lichaam onderzoekend. Na een minuten lang zwijgen, keek hij plotseling verrast op.

„Ik vind zelfs niet het kleinste wondje,” viel hij verbluft uit.

„Wat?” kwam Hamilton verbaasd naderbij. „Het is zoo, als hij een gewelddadigen dood gestorven is, dan moet hem vergif zijn toegediend. Maar als ik dat uit zou moeten schakelen zou ik zweren, dat de man aan hartverlamming gestorven is.

Hamilton wees naar de brandkast. „Dat zou niet onmogelijk zijn, maar dan moest er geen inbraak zijn gepleegd, dokter. Voorloopig houd ik mijn veronderstelling staande: moord en diefstal. Dat hij hier gestorven is doet me vermoeden, dat hij de inbrekers heeft gehoord en hen overvallen heeft. Dat is hem noodlottig geworden, het kan bijna niet anders, of hij is het slachtoffer geworden van een gewelddadigen dood.”

Terwijl de dokter een nieuw onderzoek aanving, wendde Hamilton zich tot Joe Brent. „Wanneer komt de professor thuis, zei je?”

„Vandaag, sir. Ik geloof, dat ik Allan heb hooren zeggen, dat hij naar Edinburg is gegaan, om proeven of zooiets te nemen.”

De inspecteur gaf een van zijn mannen order, zich telefonisch in verbinding te stellen met de politie in Edinburg, om naar het verblijf van den geleerde te informeren. Terwijl de man zich haastig verwijderde, trad een der rechercheurs binnen, die een onderzoek in het huis hadden ingesteld.

„Iets gevonden?” vroeg Hamilton belangstellend.

„Er staan twee gepakte, maar nog niet gesloten koffers boven, sir,” antwoordde de man. „Ze zijn gemerkt met G. A. Anders is er niets verdachts te vinden.”

„G. A. . . . G. A.” . . . mompelde de inspecteur. „George Allan,” hielderde Brent de initialen op.

Hamilton keek verbaasd. Die gepakte koffers deden het vermoeden rijzen, dat de butler voornemens was geweest te vertrekken. Voor hij zich echter over dit vermoeden had kunnen beraden, naderde hem de rechercheur, die Allan's kleeren had onderzocht. Aan zijn vingertoppen bengelde een gloednieuwe portefeuille, die hij voorzichtig bij een punt vasthield, om geen vingerafdrukken te beschadigen, die mogelijk aanwezig konden zijn.

„Dat komt uit den binnenzak van zijn vest, chef.”

De inspecteur wees hem op de tafel en opende met de uiterste behoedzaamheid een der kleppen van de portefeuille. Met zijn vingertoppen haalde hij een bundel banknoten te voorschijn, waarbij er zelfs eenige waren van duizend pond. Even met zijn schouders schokkend, keek hij op.

„Zeven, achtduizend pond, misschien,” zei hij verbaasd. „Een geweldig bedrag voor een butler. 't Is bijna niet aan te nemen, dat het allemaal zijn eigendom was. Wat moeten we daarvan denken, gentlemen?”

De raadselachtige blik van zijn mannen gaf hem geen antwoord op zijn vraag. Nadenkend liep hij het vertrek een keer op en neer en wendde zich toen opnieuw tot den dokter.

„En, sir?”

De dokter schudde zeer beslist het hoofd. „Ik vind zelfs geen speldeprik. Hij moet of vergiftigd zijn of een natuurlijke dood zijn gestorven, geweld is er niet op hem gepleegd. Als u het goedvindt, laat ik hem onmiddellijk naar het laboratorium overbrengen, een onderzoek van den maaginhoud of van het bloed kan ons misschien meer licht verschaffen.”

De inspecteur knikte. „Ga uw gang, hoe eerder hoe liever.”

Terwijl de dokter het ziekenhuis opbelde om den doode af te laten halen, zag Hamilton plotseling een taxi voor de woning verschijnen. Haastig liep hij de gang in, tot zijn voldoening had hij professor Dulker in den auto herkend. De geleerde keek verbaasd naar den bobby, die voor de deur had postgevat en kwam ongerust aanloopen.

„Wat is er gebeurd. . . iets met Allan?” vroeg hij verschrikt.

„Inspecteur Hamilton,” stelde de inspecteur zich haastig voor, den professor den weg versperrend.

„Ik heb geen prettige mededeeling voor u, sir. Er is een inbraak in uw huis gepleegd en daarvan schijnt uw butler het slachtoffer te zijn geworden.”

„Slachtoffer. . . . dood?” viel de geleerde ten hoogste ontsteld uit.

Hamilton knikte. „Minstens vier dagen geleden gestorven, doch de geschiedenis werd een half uur geleden pas ontdekt. Wilt u den doode zien of . . .”

„Ja. . . arme kerel. . . .” bracht de professor met verstikte stem uit.

Hij volgde den inspecteur naar binnen en plaatste zich bij den doode. Niemand sprak een woord en minuten lang blikte de geleerde diep geschokt op het lijk neer.

„Hoe. . . . hoe werd hij vermoord?” vroeg hij eindelijk. „Neergeschoten?”

„Neen, de oorzaak van zijn dood is ons nog een raadsel,” antwoordde de dokter zacht. „Geweld is er niet op hem gepleegd en als hij een onnatuurlijken dood gestorven is, dan moet hij vergiftigd zijn.”

Hij legde zoo'n raadselachtigen nadruk op sommige van zijn woorden, dat de professor verbaasd opkeek.

„Wat zegt u? Als hij een onnatuurlijken dood gestorven is? Twijfelt u daar dan aan?”

„De dokter blijkbaar wel,” kwam de inspecteur tussenbeide. „Ik heb me nog geen oordeel gevormd, er zijn namelijk een paar raadselachtige bijzonderheden aan het licht gekomen, met betrekking tot deze misdaad. De koffers van den man stonden bijvoorbeeld gepakt, alsof hij gereed was om voorgoed te vertrekken. En in zijn binnenzak vonden we een portefeuille met achtduizend pond, een geweldig bedrag voor een eenvoudigen bediende. Het denkbeeld is al bij me opgekomen, dat hij zelf den diefstal kon hebben gepleegd. Maar zijn dood maakt dat onwaarschijnlijk, het zou wel heel toevallig zijn, als hij nu juist door een hartverlamming zou zijn getroffen.”

Professor Dulker keek hem verbluft aan. Plot-

seling viel zijn blik echter op de portefeuille.

„Had hij die in zijn zak?” vroeg hij met een opgewonden stem.

„In de borstzak van zijn vest, professor,” bevestigde de inspecteur.

De geleerde slaakte een zachten kreet en voor Hamilton hem had kunnen weerhouden, had hij de portefeuille opgenomen. Uit een der vakjes haalde hij een miniem klein glazen buisje te voorschijn en toonde het aan den inspecteur en den dokter. Daarna legde hij het heel voorzichtig neer.

„Hiermee is de geheimzinnige geschiedenis zoo goed als opgehelderd, gentlemen,” sprak hij somber. „De diefstal is door Allan zelf gepleegd en zijn dood is veroorzaakt door dit kleine buisje. Voor mijn vertrek vergat ik het elders op te bergen. Het bevat een ontdekking, die ik eenige weken geleden deed en die tot zegen van de lijdende menscheid moet strekken. Helaas heeft zij nu een menschenleven vernietigd. . . .”

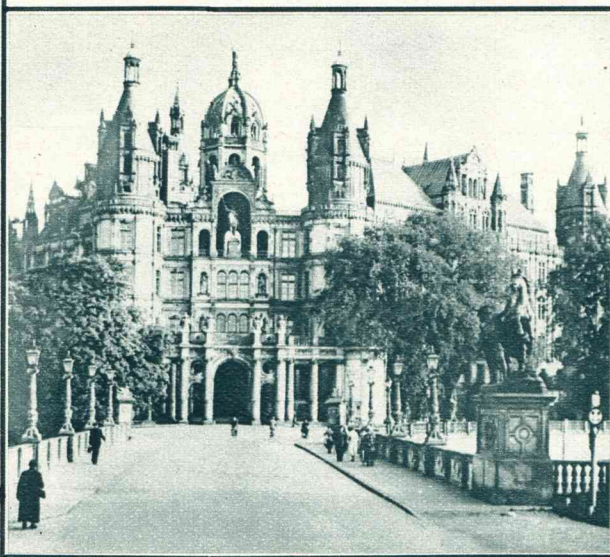
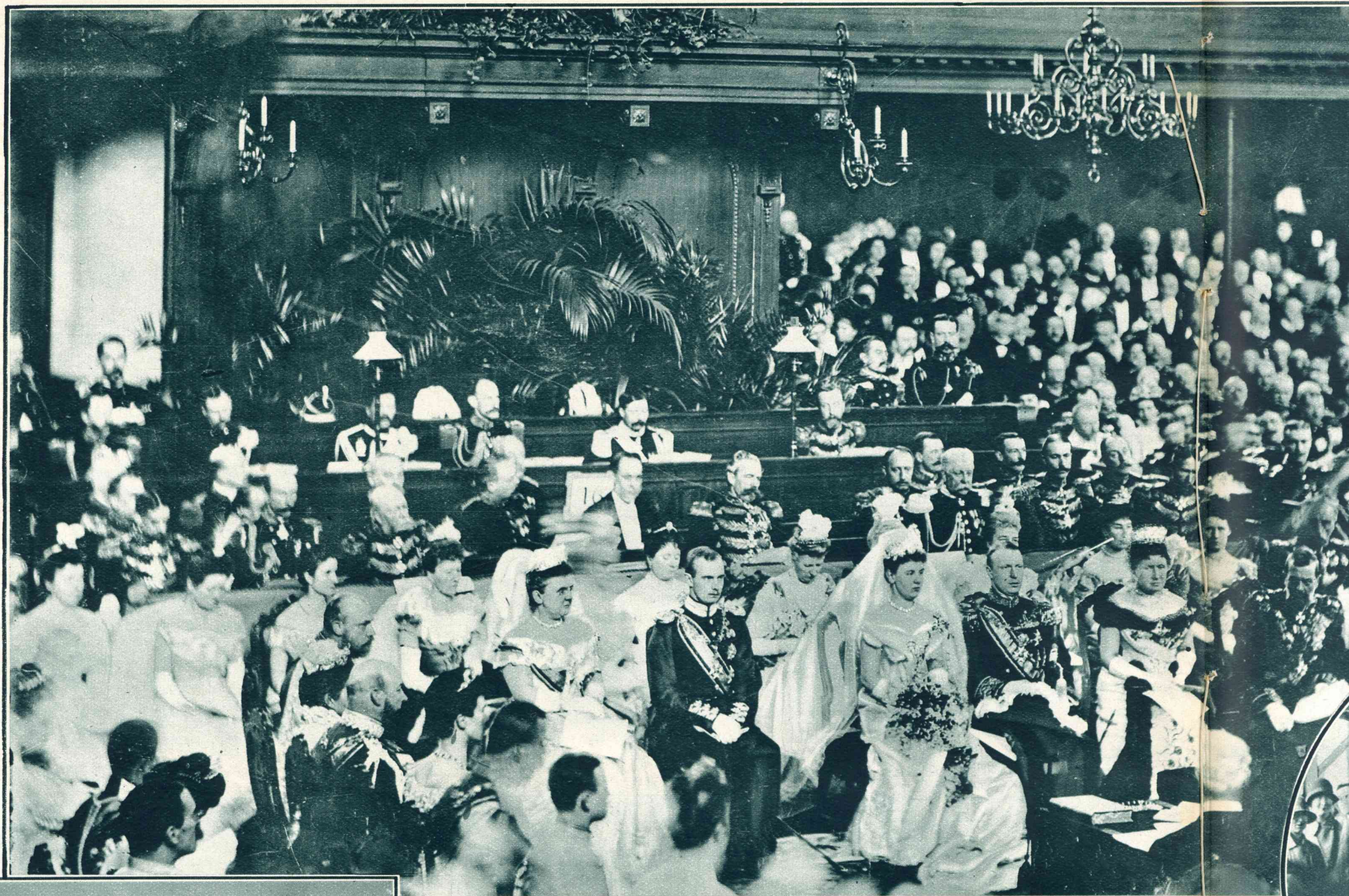
Een paar dagen later bracht de wereldpers het volgende bericht.

„Een bekend geleerde heeft dezer dagen voor deskundigen een nieuw experiment over atoomsplitsing gedemonstreerd, waarmee hij door middel van atoomomzetting een nieuw radio-actief element heeft verkregen. Dit element is vrijgemaakt door splitsing van uranium en bezit een energie van 60.000 kilowattuur per gram, hetwelk gelijkstaat met een warmtebron van 52 miljoen calorieën. In de volgorde der elementen zal de nieuwe stof vermoedelijk met het cijfer 93 genummerd moeten worden.”

De leekenwereld hechtte niet veel aandacht aan dit korte berichtje. Doch zeer zeker zou de belangstelling groter zijn geweest, indien erbij was vermeld, dat de dagenlange inwerking van de onzichtbare stralen van element 93 een verlammen invloed had gehad op de hartspieren van een zekeren George Allan, die zijn meester bestolen had om aan de andere zijde van den oceaan een ander leven te beginnen. . . .

De dag wordt warm.

Het slot Schwerin, de residentie der Groot-hertogen van Mecklenburg, waar wijlen Prins Hendrik het levenslicht aanschouwde.

UIT HET LEVEN VAN WIJLEN Z.K.H.

De Koningin en de Prins in de dagen van hun verlovings, welke 16 October 1900 officieel werd afgekondigd.

Wijlen Prins Hendrik met Gemalin en Dochter (1910).

Prins Hendrik

der

*In Fe
Hollan
dat o
Prins
behuip*

Een aardige foto van prinses Juliana, die tusschen haar bezorgde koninklijke ouders de eerste schreden doet.

De plechtige huwelijksvoltrekking van H. M. Koningin Wilhelmina met Hertog Hendrik van Mecklenburg-Schwerin op 7 Februari 1901 in de Grootte Kerk te 's-Gravenhage.

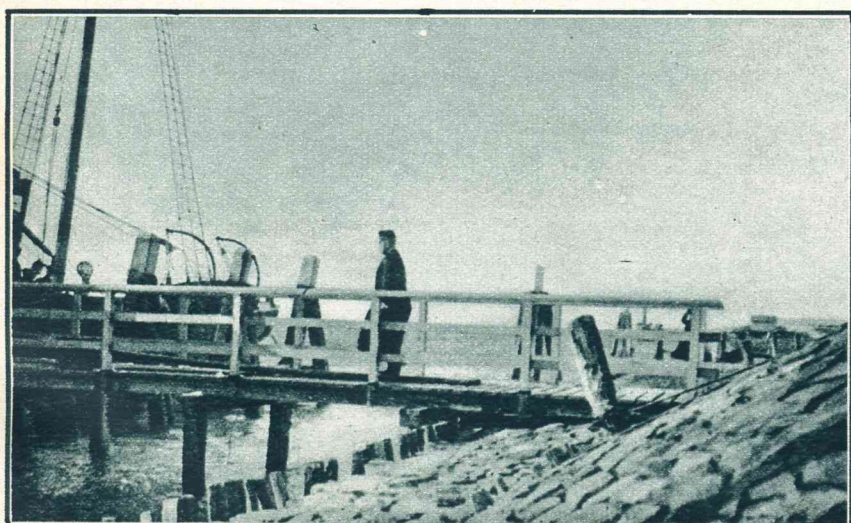
Galaportret van Hertog Hendrik van Mecklenburg-Schwerin op 24-jarigen leeftijd.

H. M. de Koningin en wijlen Prins Hendrik bij een bezoek aan de Limburgsche mijnen.

endrik

der Nederlanden

In Februari 1907 strandde op de Nederlandsche kust nabij den Hoek van Holland het passagiersschip der Harwichlijn „Berlin“. Het reddingswerk, dat onder enorme moeilijkheden plaats vond, werd van nabij gevolgd door Prins Hendrik, die aan boord van de loodsboot „Hellevoetsluis“ de redders behulpzaam was en aanmoedigde. — De Prins begeeft zich aan boord.

Vreemd Personeel

DOOR ALICE DUER MILLER

Bij deze vraag gaf Jane-Ellen, die naast de kast stond, de deur een licht duwtje, zoodat zij plotseling met een luiden, zwaren slag dichtviel, vlak voor mevrouw Falkener's neus.

De dame wendde zich naar Burton.

„Burton,” zei ze met al het vertoon van majesteit, waartoe zij een enkele maal in staat was, „ik laat het aan jou over te beslissen, of dat onhebbelijke meisje het met opzèt heeft gedaan of niet.” En met die woorden ruischte zij plechtstatig de trap op, als een godin, die naar de toppen van den Olympus terugkeert.

„Kijk eens hier, Jane-Ellen,” zei Crane, „nu ben je toch te ver gegaan.”

„Maar, mijnheer,” zei de schuldige op haar oude manier, „u denkt toch niet, dat het mijn schuld was?”

„Jammer, dat ik juist naar je handen keek en alles zag!”

Jane-Ellen probeerde een andere tactiek.

„Nu goed,” zei ze, „u had zeker willen hebben, dat zij over die kip door-ging?”

„Ik voel er niets voor, dat de neus van een van mijn gasten gehalveerd wordt.”

„Het is ook zoo'n lange neus,” zei de jongedame onbewogen.

„Jane-Ellen, ik ben zeer ontstemd!”

Het meisje kreeg een nieuw idee. Zij haalde een heel klein zakdoekje uit haar zak en vouwde het open.

„Ja, mijnheer, ik weet wel, dat ik mijn plaats heelemaal vergeten ben, maar het is ook zoo hard voor een arm meisje — den eenen dag behandelt u haar als een keizerin en den volgenden dag alsof zij niets dan slijk onder uw voeten is.”

Zij drukte haar zakdoekje tegen haar oogen.

„Jane-Ellen, je weet best, dat ik je zóó nooit behandeld heb.”

„Gisteravond nog,” zei zij klagend, „heeft u mij op de kamer van mijn broer 'n standje gemaakt, dat ik niet eerlijk was, en nu — den eersten keer, dat ik iets eerlijks doe — gaat u tegen mij te keer als een leeuw.”

Op dat oogenblik greep Crane haar handen en trok het zakdoekje voor haar gezicht weg. Zijn vermoeden werd bevestigd. Zij stond te lachen!

„Jane-Ellen, wat een afschuwelijke bedriegster ben je!” zei hij heel ernstig.

„Nee, mijnheer,” antwoordde Jane-Ellen, vlug het nu overbodige zakdoekje opbergend. „Een bedriegster ben ik niet. Dit is *mijn* manier om wat schik te hebben en ik geloof soms, dat anderen 't ook wel aardig vinden.”

„Denk je soms, dat mevrouw Falkener het leuk vindt?”

„Ik dacht niet aan mevrouw Falkener,” zei Jane-Ellen met glinsterende oogen.

„Burton!” riep de dame in kwestie van boven aan de trap.

Crane en het meisje gingen onwillekeurig wat dicht bij elkaar staan.

„Denk je, dat ze ons gehoord heeft?” vroeg hij.

„Zij is er best toe in staat ons af te luisteren.”

Crane glimlachte.

„Ik heb heel wat aangehaald, toen ik je vroeg, eerlijk te zijn.”

„Burton!” riep de stem.

„Genadige hemel!” zei Crane zacht. „Ze schreeuwt als de dienstmaagd van Julia!”

Het meisje lachte.

„Maar u moet wat vlugger zijn dan Julia was!”

„Wat weet *jij* van Shakespeare, Jane-Ellen?”

„De bioscopen zijn voor de lagere standen van groote opvoedende kracht, mijnheer.”

Hij ging naar de trap, maar keerde zich nog eens om:

„Dag, Jane-Ellen.”

Zij declameerde:

„Denkt gij, dat wij ooit elkaar nog ontmoeten?” en toen scheen zelfs zij in te zien, dat ze iets heel onverstandigs had gezegd en ze holde naar de keuken terug.

Crane liep naar boven, héél langzaam, want hij trachtte zich de verzen te herinneren, die op Julia's vraag volgen, toen hij eensklaps de voeten van mevrouw Falkener voor zich geposterd zag, die daar boven op de trap stond, en vervolgens de heele statige figuur van die dame. Hij trachtte zichzelf meester te worden.

„Geloof u heusch, dat het meisje met opzet die deur dicht heeft laten vallen?” vroeg hij, of dit de moeilijkheid was, die hij zoo ernstig overwogen had.

„Ik ben er volkomen zeker van.”

Hij schudde zijn hoofd.

„Het komt mij bijna ongelooflijk voor,” zei hij, vlug

de hal doorlopend naar den salon, waar zij Tucker en miss No. 8 Falkener aantreffen.

„Integendeel,” antwoordde de dame, „het lijkt me volmaakt in overeenstemming met het heele gedrag van dit eigenaardige meisje.”

Zij waren nu gaan zitten, en mevrouw Falkener begon terstond het uitgebreide gehoor op het verhaal van haar wederwaardigheden te onthalen.

„Je weet, Tucker, en jij ook, Cora, hoe ik soepel tegen personeel weet op te treden. Ik moet eerlijk zeggen en iedereen zal 't toegeven, dat mijn personeel mij op de handen draagt. Ze aanbidden me, niet, Cora? Geen wonder! Ik zorg, dat zij het prettig hebben. Zij hebben hun eigen badkamer en een zitkamer, die veel mooier is, dan ik ooit als jong meisje had. Maar daarvoor eisch ik dan ook eerbied, absoluten eerbied. En wanneer ik in een ijskast kijk om die op Burton's speciaal verzoek te onderzoeken en je moet je laten welgevalen, dat zoo'n kleine feeks die vlak voor je gezicht dichtsmijt, dat mijn neus bijna was geraakt! — dat noem ik dit verschrikkelijk!”

Tucker luisterde opletterend en zat met zijn lorgnet op de palm van zijn linkerhand te tikken. Toen vroeg hij:

„En wat heb je daarna gedaan, Burton?”

Crane was naar de boekenkast gelopen en had er een deel Shakespeare uitgehaald. Hij was er zóó in verdiept, dat Tucker de vraag moest herhalen. Hij las het volgende:

Julia: Denkt gij, dat wij ooit elkaar nog ontmoeten?

Romeo: Ik geloof het stellig! Al de smart zal dienen

Tot vreugdevol gesprek in beter dagen! 1)

Hij keek op en trachtte tevergeefs een glimlach te onderdrukken.

„Wat bedoel je, Tuck?”

„Wat deed je, toen dat keukenmeisje mevrouw Falkener beleedigd had?” Crane zette het boek weer op zijn plaats en liep naar het venster.

„Wel,” zei hij, „ik bleef een oogenblik beneden...”

„Een oogenblikje!” zei mevrouw Falkener met een geluid, dat bij iemand met minder zelfbeheersching een woest gesnuif zou geworden zijn.

Op dat oogenblik werd Crane's aandacht getrokken door een kleine gestalte, die hij in 't park zag loopen, en hij besloot het gesprek een andere richting te geven.

„Hé, kijk eens!” riep hij uit. „Kom eens hier! Daar gaat ons kamermeisje uit wandelen. Ziet zij er niet verbazend netjes uit?”

De afleiding was van krachtiger uitwerking dan hij bedoeld had. Mevrouw Falkener kwam voor het venster en stootte op hetzelfde moment een door-dringend geschreeuw uit.

„Dat mormel draagt Cora's besten hoed!”

„Nee toch?” zei Crane, maar het kwam hem voor, dat hij den hoed al eens eerder gezien had.

„Ja zeker, het is zoo!” ging mevrouw Falkener opgewonden door. „Roep haar direct terug! Solon, doe iets! Roep dat mensch!”

Toen dit beroep op Tucker gedaan werd, wierp hij 't venster open en met een hoogst loffelijk stem-volume brulde hij:

„Lily!”

Het meisje schrikte en keerde om. Hij wenkte bevelend. Zij kwam dichterbij.

„Kom dadelijk hier!” riep hij streng.

Mevrouw Falkener zank in haar stoel.

„Dit is waarlijk te veel!” zei ze, zenuwachtig met haar handen bewegend. „Zelfs *jij*, Burton, zult moeten toegeven, dat dit te veel is. Spreek jij voor mij, Solon.”

„Zeg u niet: zelfs *jij*, mevrouw Falkener,” antwoordde Burton, „alsof het mij onverschillig zou laten, wanneer het verblijf hier niet prettig voor u is.”

„Wind u niet zoo op, moeder,” zei Cora. „Wie weet, is 't misschien geeneens mijn hoed. Lily kan hem wel nagemaakt hebben.”

Mevrouw Falkener schudde het hoofd.

„Een Parijsch model zou ik overal herkennen,” zei ze.

Toen kwam Lily de kamer binnen, en haar gezicht stond heelemaal niet vroolijk.

„Ik had van Smithfield verlof, uit te gaan,” begon ze uitdagend. „Smithfield heeft mij er op uitgestuurd om een plaatsvervanger voor Brindlebury te vinden.”

„Dat was ook niet de reden, waarom wij je riepen,” zei Crane.

1) Uit Shakespeare's drama: „Romeo en Julia”.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De vrijgezel Crane huurt het landgoed Revelly. Hij betreft het met eenige vrienden, mevrouw Falkener, haar dochter en den advocaat Solon Tucker. Met behulp van den makelaar neemt hij een butler, een keukenmeisje, een kamermeisje en een schoenpoetser. De eerste heet Smithfield, het tweede Jane-Ellen, het derde Lily en de vierde Brindlebury. De logé's nemen aanstonds een vijandige houding aan tegenover het personeel, dat niet al te bescheiden optreedt. Tucker gaat belangstellen in Jane-Ellen Crane is niet onverschillig voor 't keukenmeisje, maar moet zijn aandacht besteden aan Cora Falkener. De moeilijkheden met het personeel worden iederen dag grooter. Brindlebury wordt weggestuurd, maar de sympathie van Crane voor Jane-Ellen groeit.

„Wat is er dan?”

„De zaak is,” zei mevrouw Falkener, toen zij merkte, dat Crane aarzelde, „dat je een hoed van mijn dochter draagt.”

„Een hoed van uw dochter?” zei Lily minachtend. „Niets van aan!”

Mevrouw Falkener keerde zich tot Tucker.

„Dat is onuitstaanbaar! Dat kan ik niet langer verdragen!” schreeuwde zij. „Zoo'n meisje te zien met Cora's hoed op — dien ik zelf uitgekozen heb en waar ik op een specialen verkoop vijfenveertig dollar voor betaald heb: nog goedkoop voor een Parijsch model — en haar dan te hooren beweren, dat ik den hoed niet op het eerste gezicht zou herkennen!”

„Cora,” zei Crane, „is die hoed van jou?”

„Ja, 't spijt me, maar ik zou zeggen, dat hij 't is,” zei Cora met tegenzin.

„Lily, kun je hier een verklaring van geven?” vroeg hij.

„Geen enkele,” antwoordde het kamermeisje met een gezicht van wit graniet.

„Cora,” zei Crane, „heb je misschien het een of ander gezegd, dat haar in den waan kon brengen, dat je haar dien hoed cadeau wilde doen?”

Miss Falkener glimlachte.

„Nee,” zei ze, „moeder zou zoo'n buitensporige vrijgevigheid niet goedkeuren.”

„Dan, Lily,” zei Burton, „moet je den hoed direct afzetten en hem aan miss Falkener teruggeven; verder kun je je zaakjes gaan inpakken en zorgen, dat je binnen een uur het huis uit bent.”

„Je moet haar bagage onderzoeken,” merkte Tucker op.

„Den hoed teruggeven?” zei mevrouw Falkener. „Dat dient nergens toe. Meen je, dat ik Cora zou toestaan, hem weer te dragen, nadat dit meisje hem op heeft gehad? Zij kan hem nu wel houden.”

„Dat zal ik ook,” antwoordde Lily. „Hij is van mij.”

De beslistheid, waarmee het meisje sprak, maakte op Crane meer indruk dan op de anderen, hoewel zelfs hij geen middel voor haar zag om uit deze moeilijkheden te komen. Hij belde en toen Smithfield verscheen, zei hij:

„Smithfield, ik heb Lily haar ontslag gegeven. Wij zagen haar uitgaan met een hoed van miss Falkener op.”

„Maar dat is een vergissing, mijnheer,” zei Smithfield. „Die hoed is werkelijk niet van miss Falkener. Zeg, Lily, je bent dat zeker wel uitgelegd?”

„Ik heb niet het minste idee, tegen hen te praten,” antwoordde Lily.

„Maar dat is geen manier om je meerderen toe te spreken, meisje,” riep Smithfield. „Dit is de verklaring, mijnheer. Voor zoover ik het begrijp, exporteerden die Fransche firma's verschillende exemplaren van hetzelfde model en deze werd Lily door een vriendin, mevrouw Crosslett-Billington, gegeven. Om het precies te vertellen, mijnheer, ze kreeg hem ten geschenke, omdat die dame meende, dat hij haar wat te jong stond; en ik moet zeggen, dat dat ook zoo was, daar mevrouw zestig jaar is, hoewel zij er hoogstens als vijfenveertig uitziet. Dien avond nu, toen de dames hier kwamen, mijnheer, vertelde Lily in de keuken, nadat zij de koffers had leeggepakt, dat miss Falkener precies zoo'n hoed had als die van haar. Wij hebben haar toen allemaal aangeraden, onder die omstandigheden den hoed gedurende het verblijf van de dames niet te dragen. Dat was gepaster en eerbiediger. Zij beloofde het, maar hemeltje-lief, mijnheer — als meisjes aardige dingen hebben, dan dragen zij ze ook graag. En dat zal, denk ik, de reden zijn, waarom zij den hoed, ondanks onze waarschuwingen, toch opgezet heeft. Ik geloof zeker, dat het haar erg spijt, mijnheer.”

„Nee,” zei Lily. „Ik ben er heel blij om.”

„Kalm een beetje,” zei Smithfield, „dat is geen behoorlijk antwoord.”

„Cora,” zei Crane, „zou je even naar boven willen gaan, om te zien, of de hoed er is?”

Cora stemde toe en verliet de kamer.

Er heerschte volmaakte stilte, tot zij terugkwam. In haar hand droeg zij een hoed, precies het evenbeeld van het exemplaar, dat het kamermeisje op haar hoofd droeg. Zij keken elkaar aan. Lily's triomf was compleet.

„Lily,” zei Crane, „het schijnt, dat wij je onze excuses aan moeten bieden, en ik doe het heel graag; maar ik moet zeggen, dat als je ook maar een klein beetje beleefder was geweest, de heele vergissing vlugger en prettiger opgehelderd zou zijn.”

„Ik vind het een schandaal,” merkte mevrouw Falkener op, „dat de eerste de beste bediende een hoed bezit, die behalve op een specialen verkoop zeker een zestig of zeventig dollars heeft gekost.”

„En nu zal ik u eens vertellen, wat ik een schandaal noem,” zei Lily en haar slepend zuidelijk accent klonk vrij krachtig. „En dat is, dat vrouwen als u, die zich dames noemen, maar naar eigen goedgevallen hun personeel kunnen beleedigen en vernederen...”

„Houd je mond, Lily,” zei Smithfield, maar zij sloeg er geen acht op.

„Nee,” zei ze, „er is geen mensch, die weet, wat ik van die oude, onbeschaamde tang heb moeten verkroppen, en ik zal u er nu eens precies van zeggen, wat ik denk...”

„O nee, Lilly,” zei Crane droogjes en hij pakte haar bij den arm, „Dat zul je werkelijk niet doen. Wij vinden het gebeurde allemaal heel jammer, maar wij kunnen je niet toestaan, op die manier door te gaan.”

„Maar, mijnheer Crane,” zei Lily, „u heeft er geen idee van, wat een verschrikkelijk mensch zij is. Niemand, die haar niet iederen avond het haar heeft moeten verzorgen, weet dat...”

Tusschen Smithfield en Crane werd zij de kamer uitgeloodst.

Alleen in de gang, overlegde Crane met zijn butler.

„Zij moet vertrekken, Smithfield. Wat drommel, waarom kon zij haar mond niet houden? 't Spijt mij werkelijk voor het kind.”

„Wat moeten wij nu beginnen, mijnheer?” riep Smithfield uit. „Jane-Ellen en ik kunnen het huis niet alléén bijhouden.”

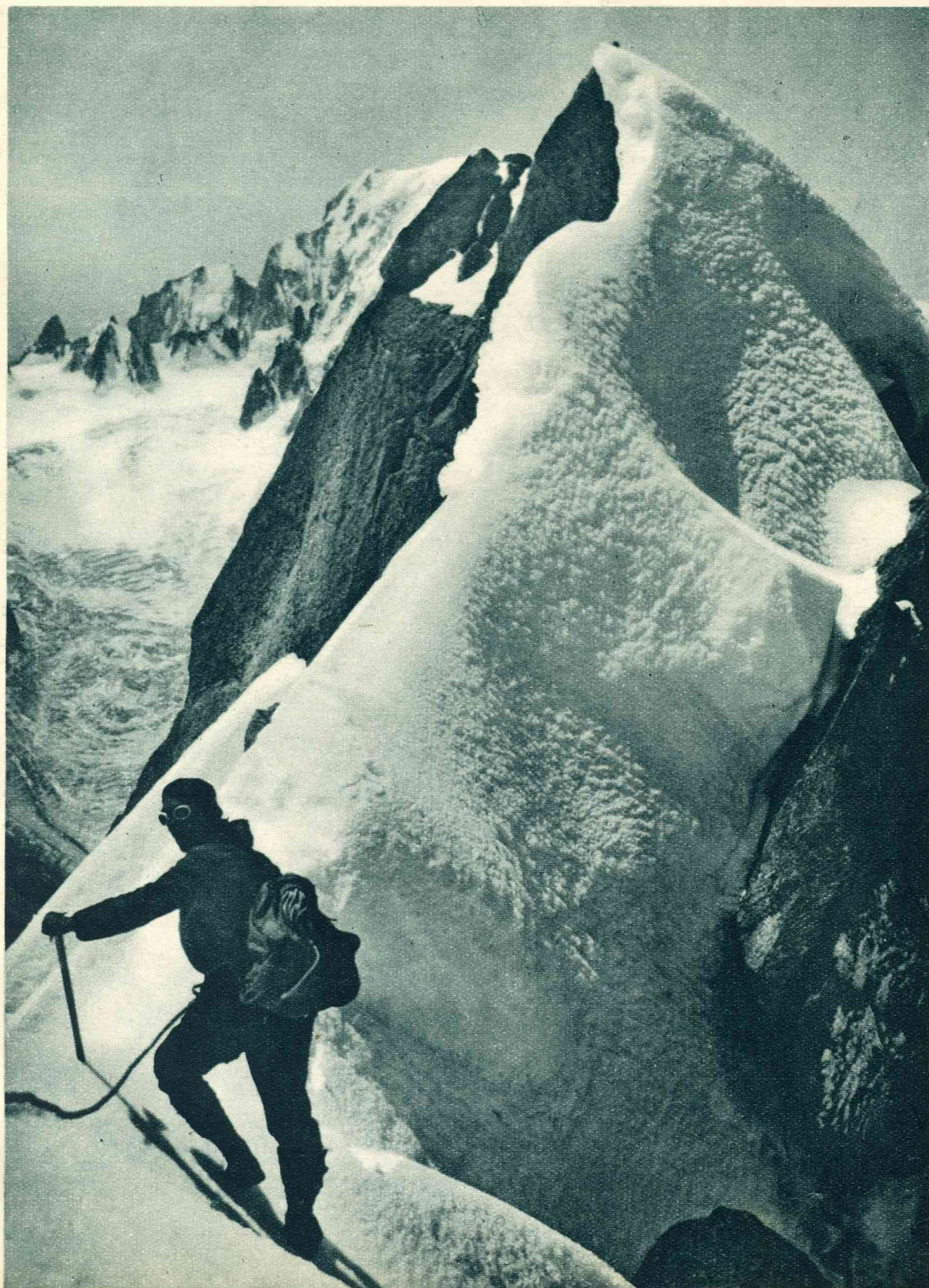
„Natuurlijk niet, natuurlijk niet,” antwoordde Burton. „Je moet er 'n paar menschen bij hebben. Neem er zooveel, als je nodig vindt — negers, blanken of Indianen — maar neem in 's hemelsnaam van het soort, dat met mevrouw Falkener kan opschieten.”

Smithfield keek bedenkelijk.

„Het zal moeilijk zijn, mijnheer, dit soort te vinden; neemt u mij niet kwalijk.”

„Laten wij dit afspreken,” zei Crane. „Je belt mijnheer Eliot op en zegt, dat wij allemaal graag van zijn uitnodiging voor de lunch gebruik maken, als hij ons nog hebben kan, ten minste. Dan heb jij den tijd om eens rond te kijken. Tegen morgen zul je, denk ik, wel iets kunnen hebben.”

Hij wachtte op Eliot's antwoord, voor hij naar den salon terugkeerde, waar Tucker en mevrouw Falkener, naar hij zag, een lang en genoeglijk gesprek hadden gehad over alle

Daar wenkt reeds de top.

beproevingen en over hun eigen groote rechtvaardigheid. Hij vond het niet aangenaam, de rust, die op de herrie gevolgd was, te verbreken met de mededeeling, dat ze gezamenlijk uit lunchen zouden gaan.

„Burton,” zei mevrouw Falkener met een strengen blik in de richting van haar dochter, „ik heb je gisteren uitgelegd, waarom ik er geen prijs op stelde, die invitatie aan te nemen.”

„Dat weet ik,” zei Burton, „maar er is op het oogenblik zoo'n gebrek aan personeel, dat wij buitenshuis mochten lunchen of heelemaal niet. Heeft u werkelijk ernstige bezwaren tegen een lunch bij Eliot, dan is er hier, geloof ik, nog wel iets kouds, dat opgediend kan worden, als u dat niet erg vindt. Jij gaat toch mee, hè, Cora?”

„Graag,” antwoordde zij.

Crane's optreden was ongewoon krachtig en mevrouw Falkener zag in, dat het tijd werd de bakens een beetje te verzetten.

„Ja,” zei ze, „als jullie allemaal gaan, dan ga ik natuurlijk ook. Weet je, het is hier zoo verbaasd gezellig en ik ga hier werkelijk niet graag vandaan.”

„'t Heeft mij hier het laatste half uur niet zoo bar gezellig geleken,” antwoordde Burton, „maar het doet mij genoeg, dat u het wel prettig vond.”

„Ach, Burton, beste, je vat die dingen zoo zwaar op. Van die kleine moeilijkheden met personeel, dat zijn dingen, die in het leven van een vrouw vrijwel iedereen dag voorkomen. Jullie, leden van het sterke geslacht, moest je er niet zooveel van aantrekken. Wanneer je zoolang als ik een huishouding hebt gehad, zul je ervaren, dat het er maar op aan komt, van het eerste oogenblik af flink op te treden. Dat is het eenige wat ik in je afkeur, Burton, je bent wat slap, wat gemakkelijk.”

Tucker stond op en wreef over zijn voorhoofd.

„Ik denk, dat ik maar niet meega,” zei hij. „Ik heb wat hoofdpijn. Heelemaal niet erg; maar ik zal rustig hier blijven lunchen, als jullie het goedvindt — wat koud vleesch en een glas sherry is alles wat ik nodig heb.”

Wanneer Crane „wat slap” was, dan liet hij er nu niets van merken.

„Het spijt me, Tuck,” antwoordde hij, „maar het zou heel wat geschikter zijn, als je ook maar meeging.” Hij was niet van plan, Tucker alleen met Jane-Ellen in huis te laten, terwijl Smithfield op zoek was naar nieuwe bedienden.

„Ik dacht niet zoozeer aan mijzelf als aan jullie,” antwoordde Tucker.

„Ik vrees, dat ik geen al te prettig gezelschap zal zijn.”

„Maar ik dacht juist aan jou, Tuck,” antwoordde zijn gastheer. „Wat zou je al dien tijd moeten uitvoeren behalve met het keukenmeisje converseeren?”

Tucker zei tamelijk onvriendelijk, dat hij natuurlijk zou gaan als Crane er op stond, maar dat....

Crane liet hem zijn zin niet afmaken.

„Dank je,” zei hij luchtig. „Dat is nog eens aardig. Wij rijden er om twaalf uur heen.”

IX.

Eliot's groote bibliotheek, waar Crane en zijn gasten werden binnengeleid, zag eruit zooals een kamer er alléén uit kan zien, wanneer een stuk of wat nietsdoende menschen er den halven dag hebben doorgebracht. De sofakussens lagen over den grond, de kranten op de sofa's, sigaretteneindjes en -asch overal. Er hing een dikke tabakswalm; Eliot zelf, die in de houding van een commandant temidden van dezen gezelligen chaos op het haardkleedje stond, was als 't volgt aan 't boomen:

„Ja zeker, en hij had geen één gezonden poot, toen hij hem kocht, en dat moet in 1919 geweest zijn, want ik herinner me nog best...” Hier brak hij af om de visite te begroeten.

Lefferts, die er bijzonder netjes en frisch uitzag, stevende op Burton en mevrouw Falkener af.

„Zij zijn nu al drie uur achtereen aan 't praten over een splinter in een voorpoot van een paard, dat hun geen van allen behoort. Laten wij eens over iets verstandigs praten, of voelt u er niets voor?”

„Niet speciaal, als u er toch om vraagt,” antwoordde mevrouw Falkener, die zich zelfs niet verwaardigde den poët aan te zien, en veel belangstelling toonde voor den anderen kant van de kamer.

„Iets verstandigs trekt u dus niet aan,” ging Lefferts voort, „nu, dan moeten wij het eens met wat anders probeeren. Wat dunkt u van het fantastisch-sarcastische of van het komisch-fantastische genre? Of bijvoorbeeld over...”

Maar met een zachten uitroep van verveling en ergenis liep mevrouw Falkener weg.

Lefferts keek met een kalm glimlachje naar Crane.

„Zij moet niets van mij hebben,” zei hij.

„Cora,” voegde hij er aan toe, zijn stem licht verheffend om de aandacht van miss

Falkener te trekken, „Cora, waarom heeft je moeder toch zoo'n hekel aan me?” „Dat heeft zij zeker,” zei Cora ronduit. „Eerlijk gezegd, Leonard, je treedt ook verbazend onhandig tegen haar op. Je begint altijd over dingen te praten, waar zij geen woord van begrijpt, en daar is geen mensch erg op gesteld.”

Lefferts zuchtte.

„Ja, zie je, zij windt me ook zoo vreeselijk op. Je raakt er aan gewend, je vrienden te vervelen en in den put te helpen. Maar wezenlijk gehaat te worden, dat werkt prikkelend. Menschen, die bloedige familie-veeten en oorlogen van geheime genootschappen hebben meegemaakt, weten dat er niets bestaat, dat je zóó opmontert. Iederen keer dat ik mevrouw Falkener tegen kom, voel ik mij als het opperhoofd van zoo'n „tong”, zoo'n geheim Chineesch genootschap. Zeg, Cora, voel je er wat voor om tot mijn „tong” te behooren, of beschouw je het als je plicht in de „tong” van je moeder te blijven?”

Men begaf zich naar de eetzaal, vóór Cora verplicht was te antwoorden, en door een betrekkelijk eenvoudige manoeuvre — hij verzocht den heer, die al naast haar zat, op te staan — lukte het Lefferts de plaats naast haar te bemachtigen.

Crane, die tusschen Eliot en een van de andere heeren zat, had het een poosje heel rustig. Hij had voor dien middag een klein plannetje bij zichzelf opgemaakt, een plannetje, dat om het eerlijk te bekennen eerst bij hem opgekomen was, toen Tucker meedeelde liever thuis te blijven; een plannetje in 't kort, dat gebaseerd was op het visioen van een rustige keuken met Jane-Ellen en poes Willoughby.

Crane wist, dat een lunch bij Eliot een langdurige historie was. De gerechten werden langzaam opgediend en langzaam gegeten. Men deed een flinken tijd over de koffie en de sigaren; en bij de geringste aanmoediging bracht Eliot de Madeira van zijn grootvader te voorschijn. En als dat afgeloopen was, kon je jezelf een geluksvogel noemen, wanneer je aan 'n bezoek aan de stallen ontsnapte. Zooiets beteekende den vollen namiddag!

Na de lunch wachtte Crane dus een goede kans af. Om dien tijd was Tucker, onder voorwendsel de krant te gaan lezen, in een prettig dutje weggedoezeld; mevrouw Falkener lette er — onder een rij samenhangend gesprek met Eliot door — scherp op, dat Lefferts niet met Cora de kamer uitliep, om ergens een rustig praathoekeje te vinden.

(Wordt vervolgd)

Zwaar is de tocht.

Vrij en onbevangen

kunt U zich aan het strand of op het sportterrein bewegen, indien U vooraf maar gezorgd heeft bevrijd te zijn van de overtollige en opvallende haarjes op armen en beenen, in de oksels, het gelaat en den nek. Hierbij bewijst DULMIN ontharingscrème den besten dienst, daar het in een oogwenk alle haarjes pijnloos verwijderd. DULMIN is wit, zacht, gemakkelijk in het gebruik en onschadelijk.

f.
-75, 1.25
-40

DULMIN

Ontharingscrème

Generaalvertegenwoordiging: J. Winkel Jzn. Den Haag, Merwedestraat 47, Tel. 772595

Abonneert U op dit blad

DAME IN DEN HAAG

25 jaar lang rheumatische pijnen
Alle pijnen zijn nu verdwenen!

„Plus minus 25 jaar geleden begon mijn vrouw te tobben met rheumatiek, zelfs zoo hevig, dat zij om vooruit te komen achteruit moest loopen. Haar handen kon zij niet gebruiken en het loopen viel haar hoogst moeilijk. Nu twee jaar geleden werd zij weer zoo hevig aangetast, dat zij zich driemaal per week door electrischen stroom moest laten behandelen. Deze behandeling, die drie maanden duurde, en vanzelfsprekend veel tijd kostte, gaf niets. Daarna kreeg zij op een hevige manier ischias, waarvoor zij tusschen zakken met warm zand drie maanden het bed moest houden. Aanvankelijk dachten wij, dat zij na deze ziekte nu geheel hersteld zou zijn, maar nauwelijks was ze weer op de been of de pijnen kwamen weer terug. Daarom begon zij met Kruschen Salts en nu, na gebruik van twee fleschjes Kruschen, gevoelt zij zich zoo flink; alle pijnen zijn verdwenen en tegen loopen ziet zij nu niet op. Ik breng het bovenstaande onder uw aandacht, opdat ook anderen, lijdende aan rheumatiek, door gebruik van Kruschen Salts weer op verbetering mogen hopen. Het is een groote uitkomst dat

mijn vrouw nu weer geheel bevrijd is van rheumatische pijnen.
C. v. d. S., te H.”
(Origineele brief ter inzage.)

Kruschen Salts spoort de inwendige organen aan tot krachtiger werking. Urinezuur en afvalstoffen, die zich mochten hebben opgehoopt, en de aanleiding zijn Uwer rheumatiek, worden verwijderd. Gezwollen en pijnen verdwijnen, stijve ledematen worden weer normaal en gevoelt U weer gezond en lenig als voorheen.

Kruschen Salts

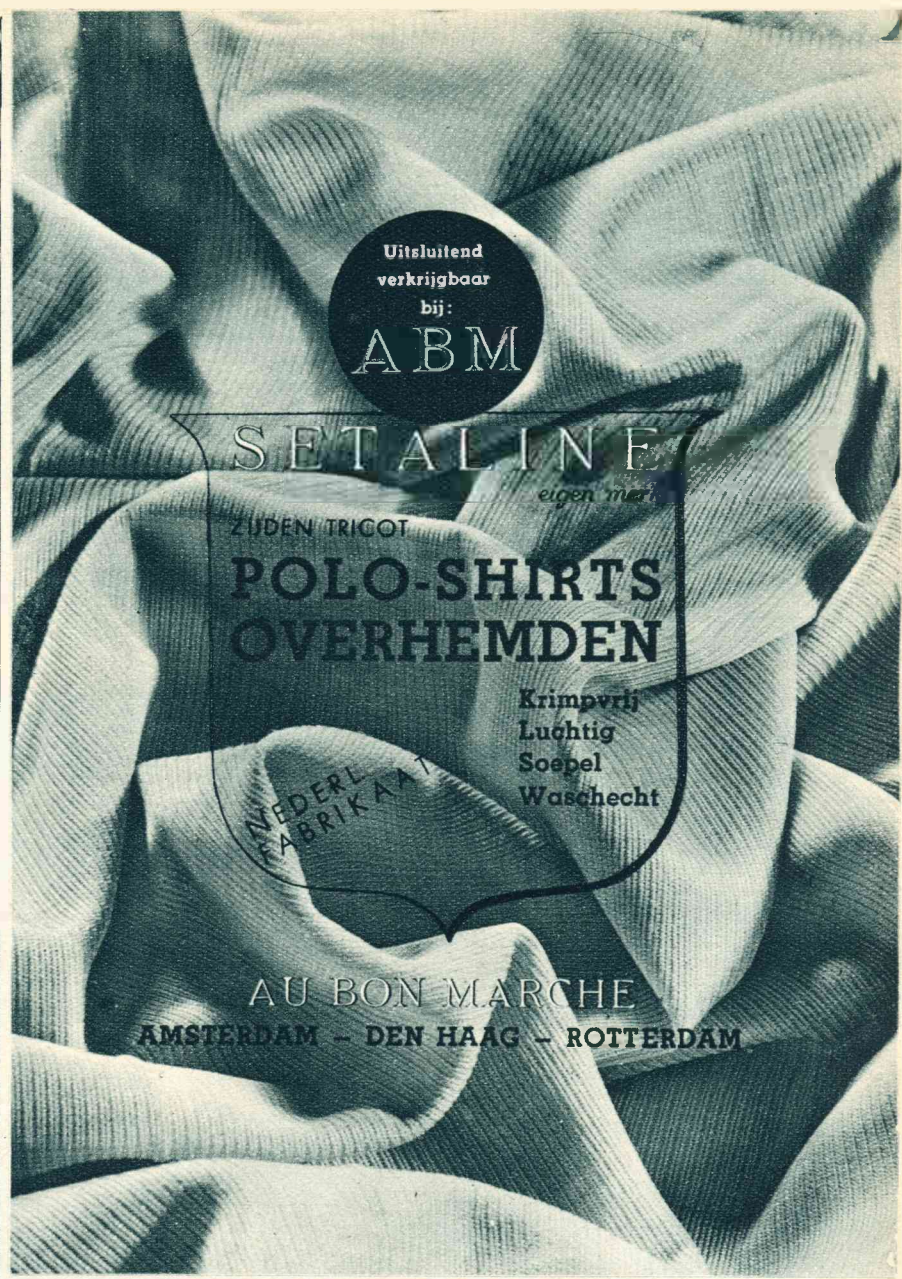
is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f0.90 en f1.60 per flacon, omzetsbelasting inbegrepen. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam voorkomt.

IS EEN BEWIJS VAN
DEUGDELIJKHEID

KOOPT
GEADVERTEERDE
ARTIKEL

DE KWALITEIT
VAN EEN ARTIKEL

IN HET LICHT
VAN DE
RECLAME

Uitsluitend
verkrijgbaar
bij:

ABM

SETALINE

eigen merk

ZIJDEN TRICOT

POLO-SHIRTS
OVERHEMDEN

Krimpvrij
Luchtig
Soepel
Waschecht

NEDERL.
FABRIKAAT

AU BON MARCHE

AMSTERDAM - DEN HAAG - ROTTERDAM

Rolleicord

De nieuwe camera van het Rolleiflex type, het ongekende product, het record in de foto-industrie!

De waardevolle camera voor een bereikbaren prijs!

Met Zeis Triotar 4.5. 12 opnamen 6/6 op rolfilm 6/9

f1.
67.50

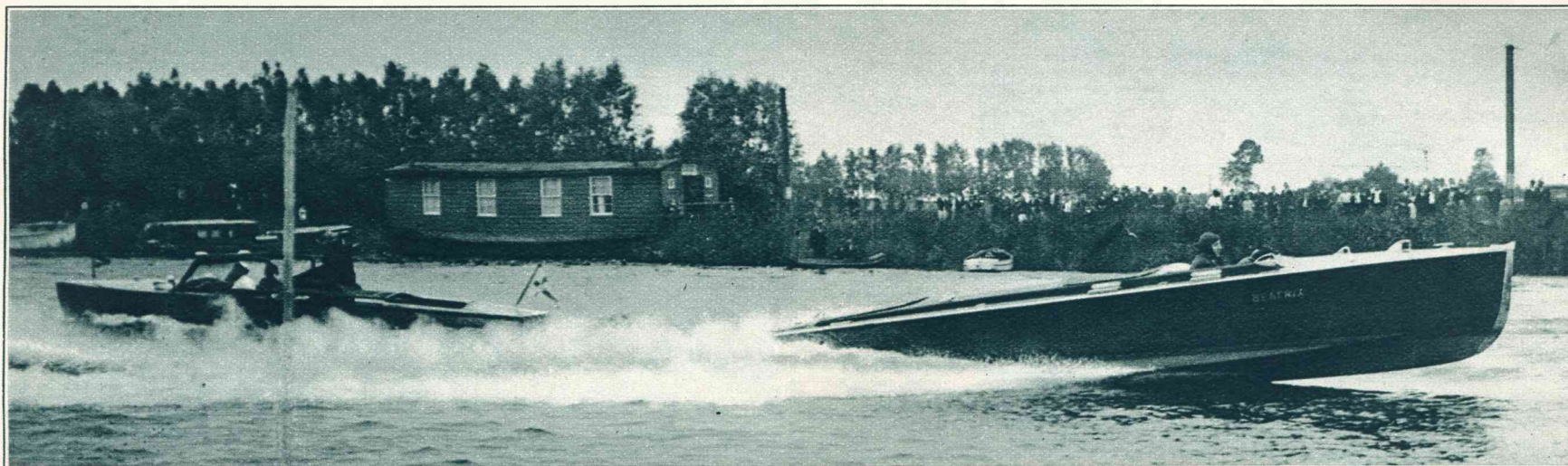
Vraag prospectus M.

ILFORD-SELO N.V., AMSTERDAM, PLANTAGE MIDDENLAAN 20

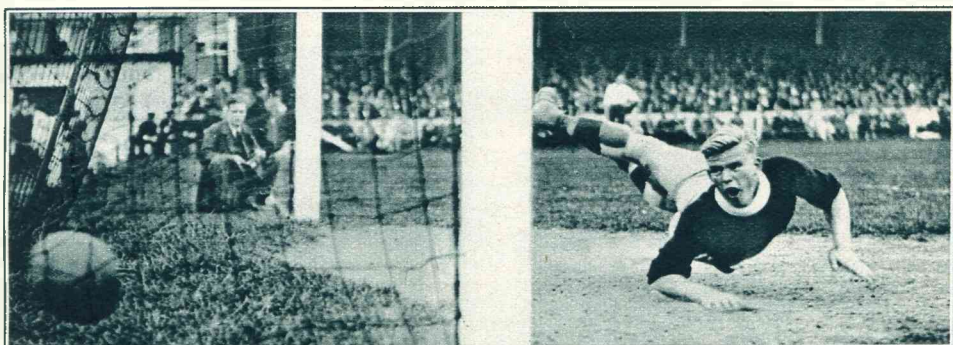

VOOR HEDER
WIT LINNEN

RECKITT'S BLAUW

Op de Vecht bij Weesp zijn Zondag j.l. de kampioenschappen van de K.N.M.C. gehouden. Kiekje van de snelle Beatrix in den strijd.

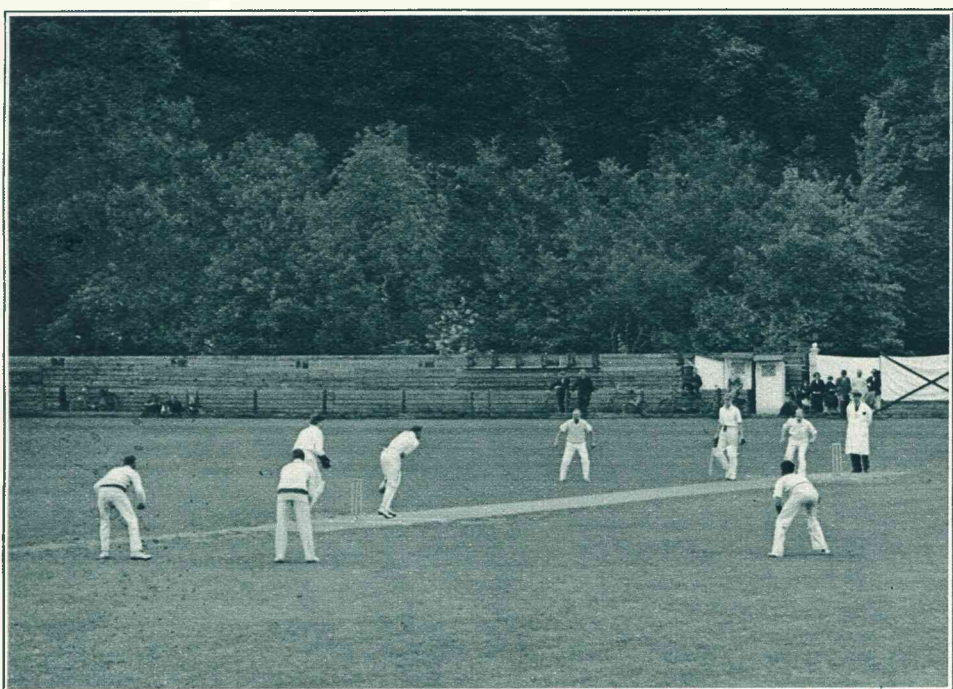
Hoe lang nog voetbal? Kiekje uit den kampioenswedstrijd Ajax-Velocitas. De Groningsche doelman wordt gepasseerd.

Voetbal zonder einde. Ajax heeft Zondag met 3-1 van Velocitas gewonnen en is thans eindelijk uitgespeeld. Wint echter Willem II Zondag a.s. van K.F.C., dan eindigen deze beide ploegen met Ajax elk op 10 punten en ... gaan we nog een poosje met zweetvoetbal verder. Kiekje uit den strijd op het Ajax-veld voor het doel der Groningers.

SPORT VAN DE WEEK

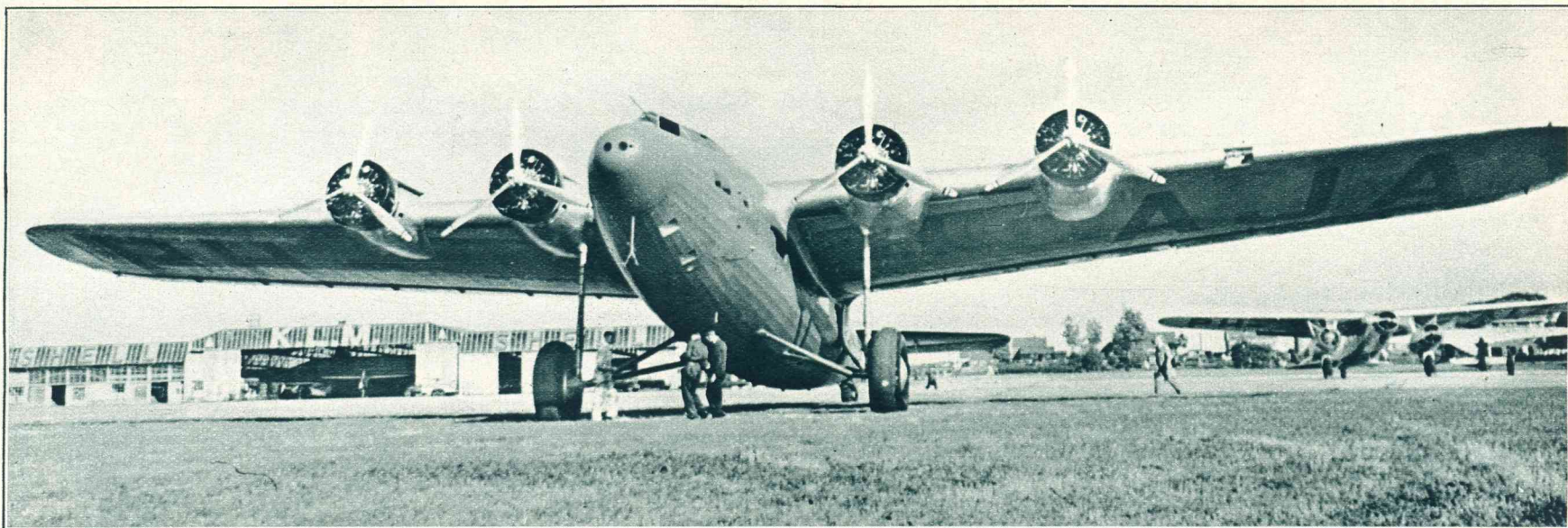
Mejuffrouw T. Schuurman nog immer de snelste. Zondag won onze nationale kampioene, die wij hier vooraan aan den start der 200 M. zien, de beide korte-afstandnummers en bovendien het verspringen met aanloop. Een fraaie prestatie.

De cricketwedstrijd Rood en Wit-Haarlem. Van der Tocht (R. en W.) bespeelt het howlen van v. Dalsum. Aan het „doode wicket” de Rood en Witter A. van Baasbank. Rood en Wit won deze match met 57 runs.

De Nederlandsche dames-athletiekkampioenschappen te Hilversum. Kiekje tijdens het nummer 80 M. horden. Van l. n. r. de dames P. Edzes, E. ter Horst, J. W. Wentink en A. Doorgeest (kampioene).

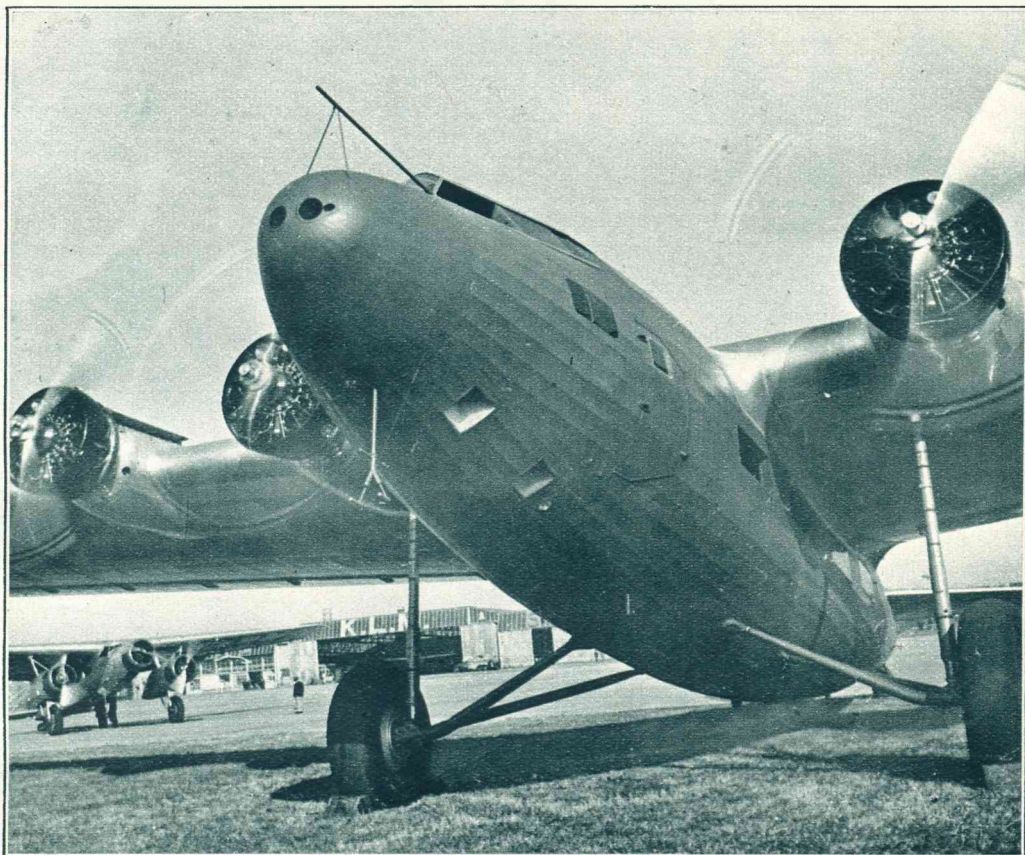

De trotsche F. 36 op Schiphol.

Het proefdraaien der motoren.

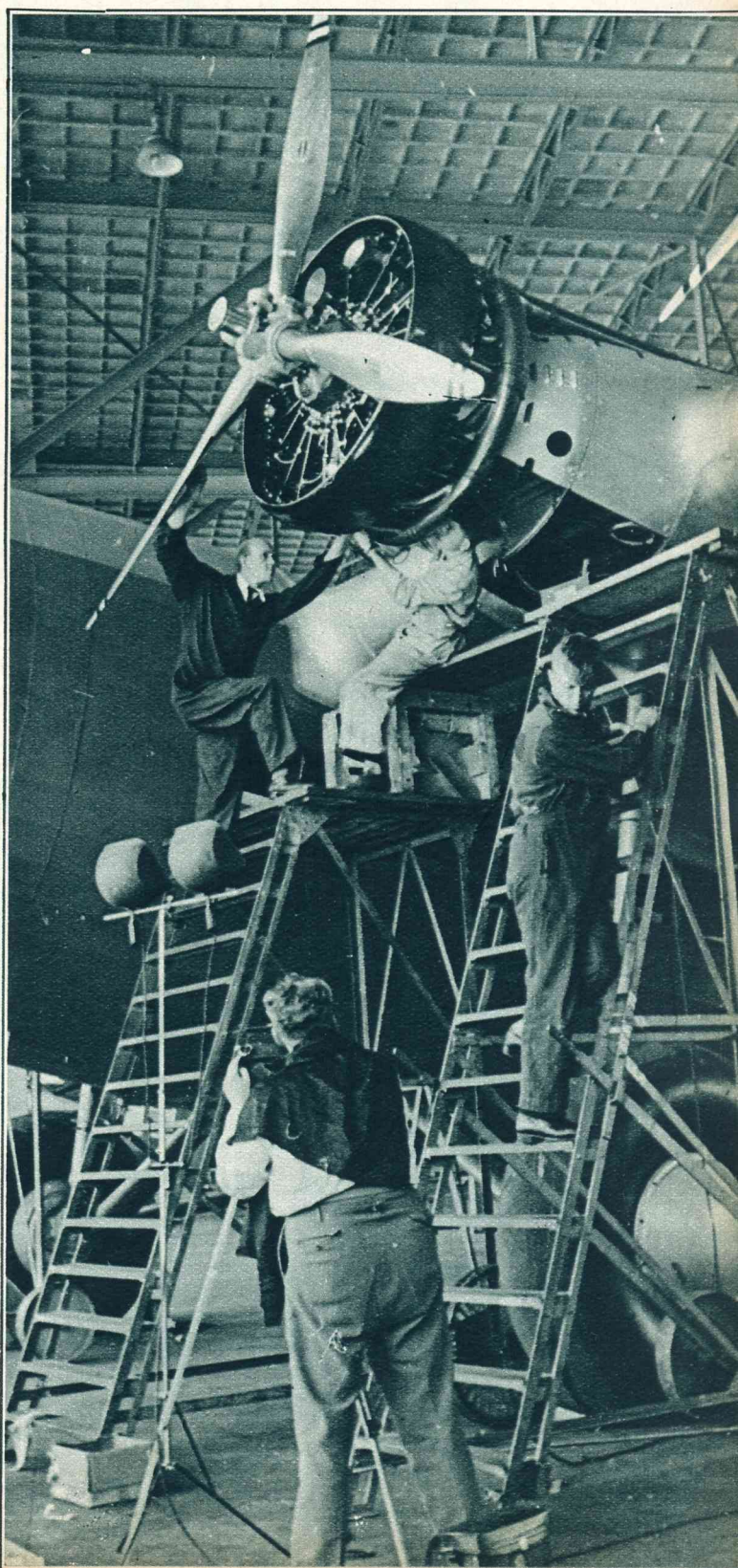
De F. 36

Het nieuwste door de Fokker-fabrieken voor de K.L.M. vervaardigde vliegtuig is de F. 36. Deze nieuwe machine, bestemd om dienst te doen op de luchtlijn Amsterdam-Batavia, is de grootste welke tot nu toe in ons land werd gebouwd. Enkele cijfers mogen duidelijk maken, welke afmetingen deze nieuwe „vogel” bezit. De lengte der vleugels bedraagt 33 M., het draagvlak der vleugels is 172 M². Zonder lading weegt het toestel 9900 K.G., met volle belasting 16000 K.G. De wielen zijn 1,80 M. hoog. De machine is uitgerust met 4 Wright-Cyclon-motoren van 700 P.K. en kan een snelheid van 280 K.M. per uur bereiken. Er is verblijfruimte voor 36 passagiers, waaronder 16 slaapplaatsen. De bemanning bestaat op de Europeesche lijnen uit 2 piloten, 1 marconist en 1 mechanicien. Op de Indiëvluchten reist bovendien een steward mee.

Een der 700 P.K. motoren.

Fokker, de geniale Nederlandsche vliegtuigbouwer, filmt zijn nieuwste toestel.

Een groep openlucht-Sing-Singers. Toenmaals waren dit nog de meest sportieve elementen der samenleving. Wie durft bij dit gezicht nog over „den goeden ouden tijd” spreken?

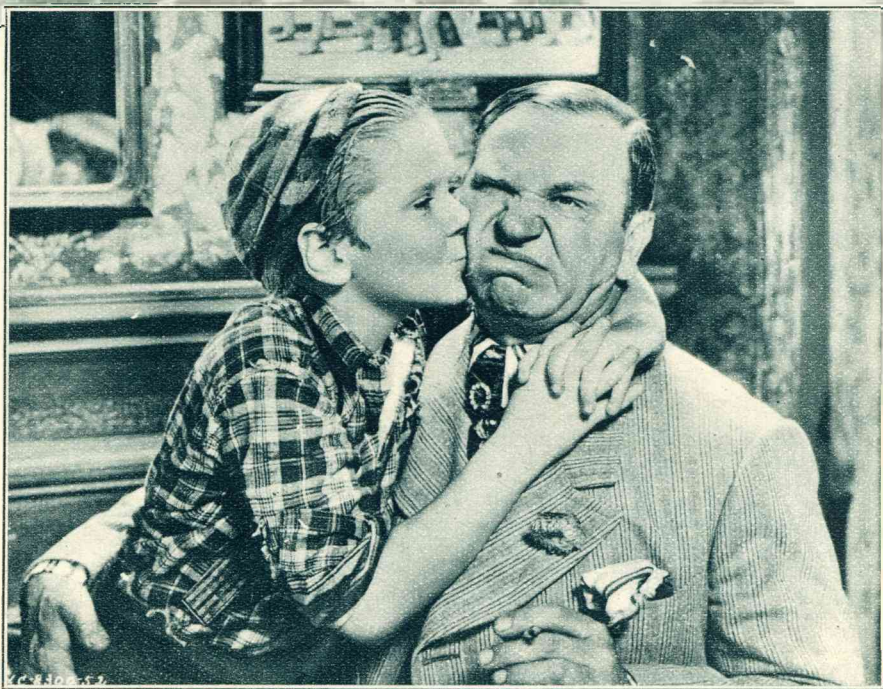
RIVALEN

Wallace Beery is 'n uitstekend acteur, met 'n jarenlange reputatie, en zijn partner in deze film is George Raft, een splinternieuwe filmacteur, die in Amerika terecht als 'n dansphenomeen beschouwd wordt. In deze UNITED ARTISTS film zijn ze elkaars rivalen en bewijzen dat ook door verschillende vuistgevechten te leveren. Wallace Beery is houder van een „saloon”, een soort „café-chantant” terwijl Raft de Don Juan is, die altijd de beste dames-krachten uit Beery's saloon weghaalt. Dat veroorzaakt herhaaldelijk gevechten. Een zoo'n strijd wordt zelfs voortgezet bij een brand en daar beiden tot de vrijwillige brandweer behooren, brandt het huis tot den grond toe af, alvorens de knokpartij beslecht is. Zoo gaat het steeds voort totdat ze aan het einde als goede vaderlandse dienst nemen in 't leger. Daar 't heele „drama” zich afspeelt in 't begin van de twintigste eeuw is het alleen reeds een vermaak, de voor ons begrip vreemde opvattingen te zien, welke men toentertijd bijzonder op 't gebied der kleding huldigde. Binnen afzienbaren tijd zal Loet C. Barnstijn te Den Haag deze film in roulatie brengen.

Het type van een Amerikaanschen Bar-houder uit het begin dezer eeuw. De blauw-geruite kiel heeft niets te maken met het bij ons zoo populaire lied.

Het meisje dat door den „saloon-houder” aan de handen van slavenhandelaars werd ontruk. Thans wordt zij gepromoveerd tot huishoudster van Beery, doch hardnekkig verliefd op diens rivaal Raft.

De pleegzoon van Wallace Beery, de vroeger zoo populaire baby-artist Jackie Cooper. Men lette bijzonder op Beery's verfrommelde gelaatsuitdrukking.

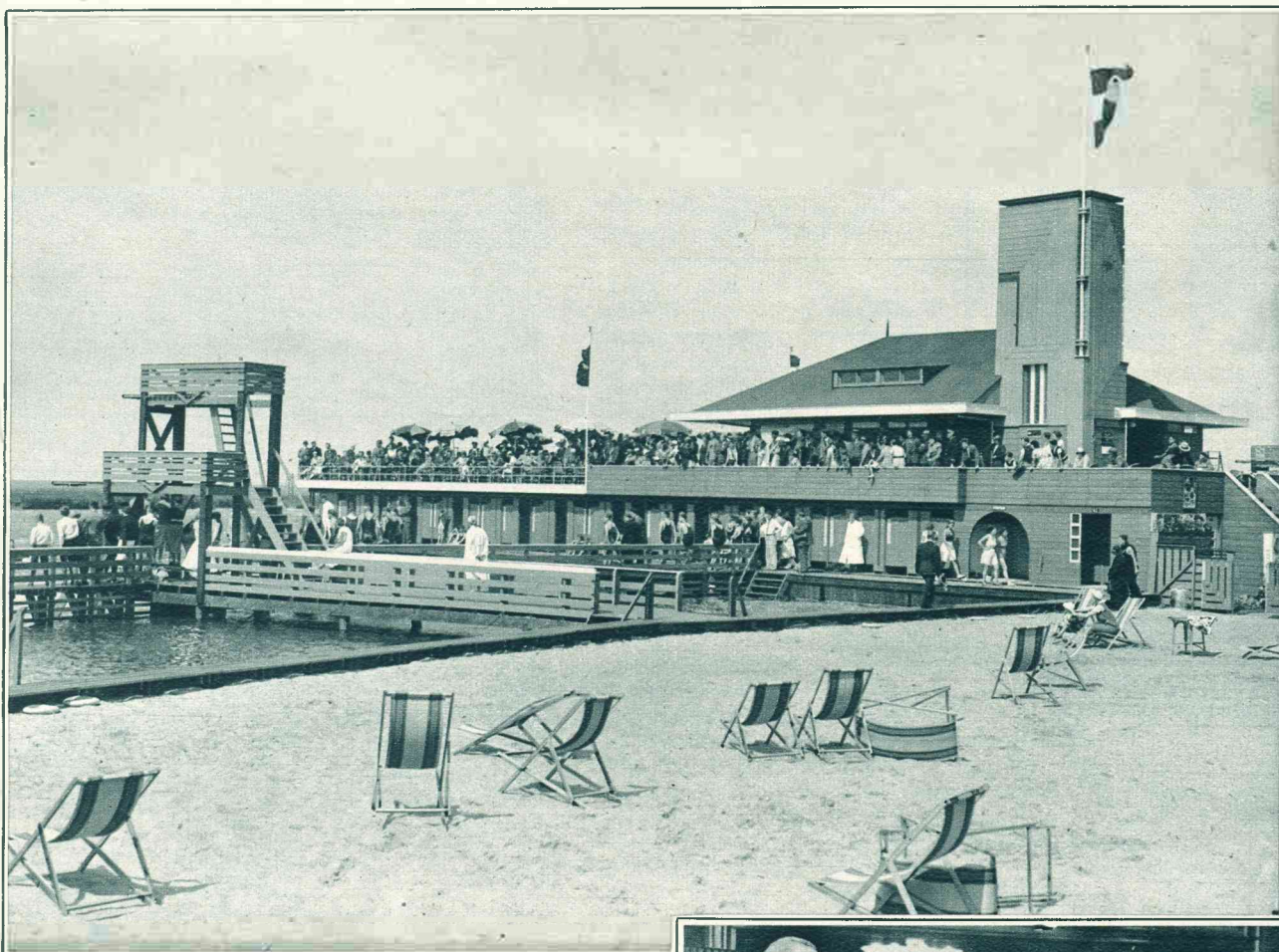

Op den Ringspoordijk wordt tusschen Amstel en Schinkel een fiets- en wandelpad aangelegd onder leiding van het Amsterdamsch Centraal Comité voor jongere werklozen. De jongens aan den arbeid.

Vrijdagmiddags wordt den jeugdigen arbeiders een kleine zakgeldvergoeding uitgekeerd.

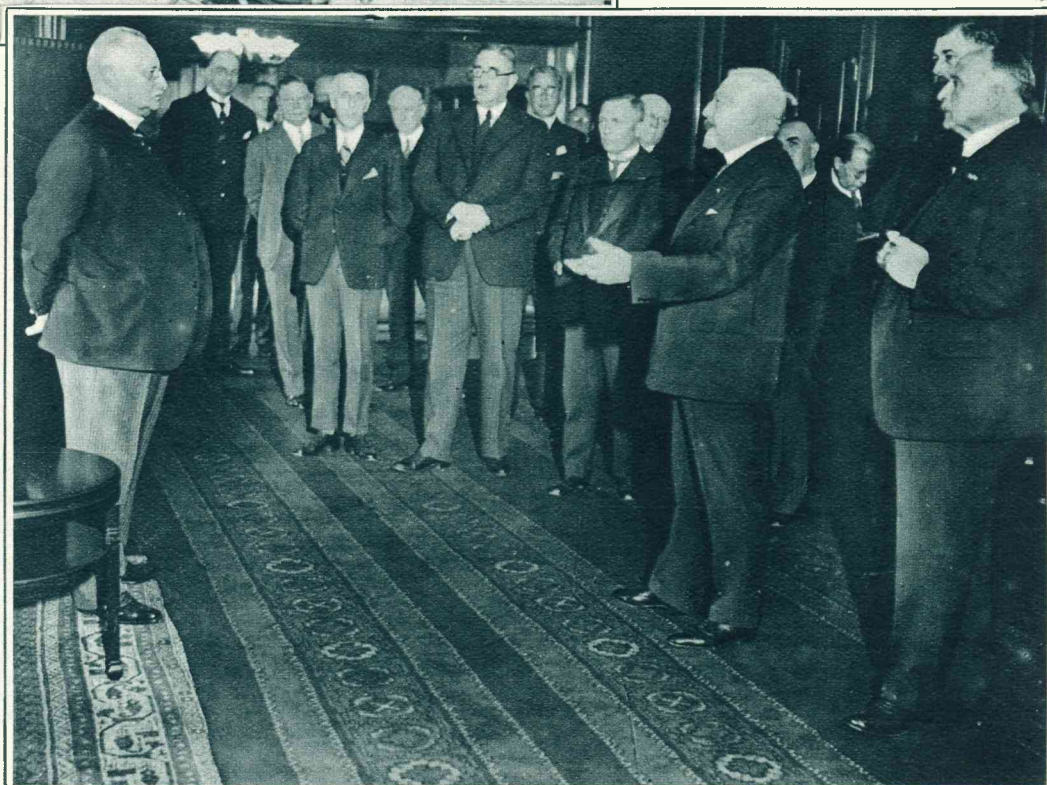
Nabij de Vinkebrug te Diemen is geopend het zwem- en zonnebad „Diemerplas”. Een deel van de fraaie inrichting.

Uit Amsterdam en Omgeving

Dr. C. J. K. van Aalst, directeur van de Ned. Handelmaatschappij, hield een drukbezochte afscheidsreceptie, waarop ook het Gemeentebestuur van Amsterdam verscheen. Burgemeester Dr. W. de Vlugt hield een toespraak.

Tijdens de bejaardconcerten, die te Amsterdam werden gegeven, gaf de Mechelsche bejaardier Jef Denijn uitleg aan de toehoorders.

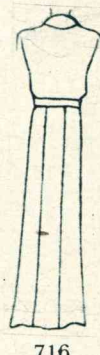
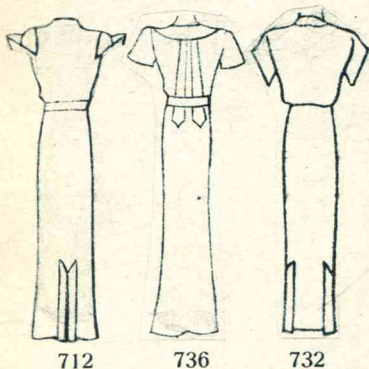

VROUWENLEVEN

LINNEN EN KUNSTZIJD

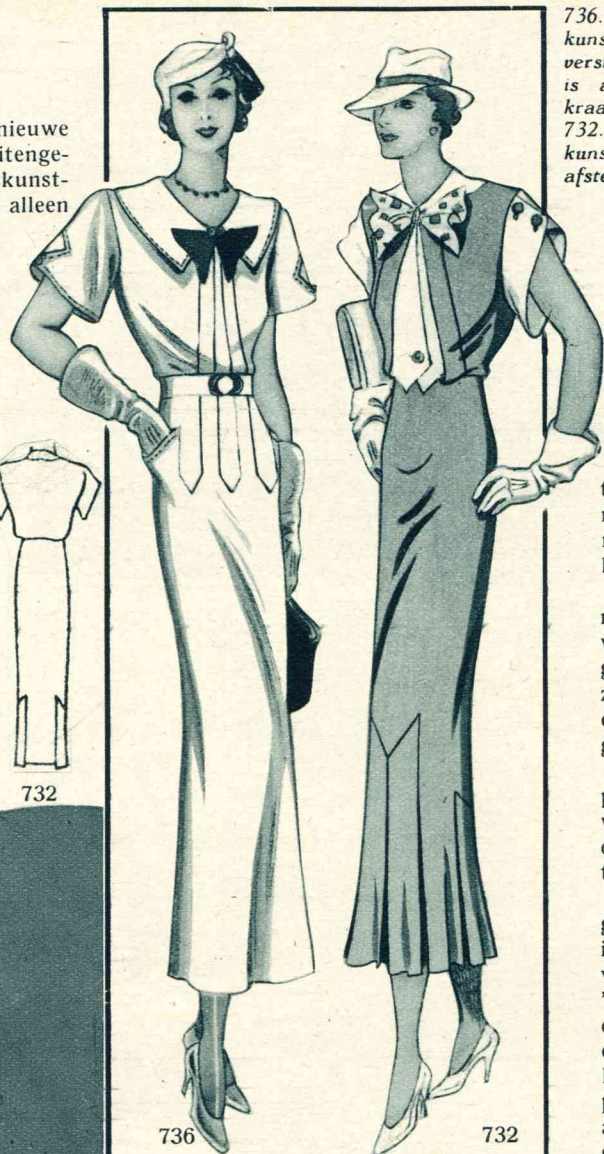
Er wordt voor de nieuwe zomerjaponnen buitengewoon veel linnen en kunstzijde verwerkt, niet alleen voor eenvoudige huis- en tennisjurken, maar ook voor namiddagjaponnen.

't Parijsche modehuis Lyolène ontwierp zelfs 'n ensemble voor den avond van wit

712. Hoog gesloten linnen japon met opstaande volants op de mouwtjes, gevoerd in de kleur van het strikje bij den hals. De gladde rok heeft van onderen opgezette plooiën.

716. Japon van dunne wollen stof, speciaal ontworpen voor zware figuren.

736. Zomerjapon van linnen of kunstzijde, met opgezette biezen versierd en met zakjes. De hals is afgewerkt met 'n plat rond kraagje met zijden strik.

732. Japon van effen linnen of kunstzijde met garnering van afstekende kleur.

linnen: een japon, versierd met groote knopen met 'n bijbehorenden drie kwart langen mantel, met een paar zeer wijde lange mouwen.

Nu komt linnen voor 'n avondjapon ons nog altijd eenigszins vreemd voor, maar voor sportieve toilettes en voor namiddagjaponnen is het uitermate geschikt, evenals kunstzijde.

Zoowel kunstzijde als linnen kan gemakkelijk gewassen worden, wat van groote waarde is voor zomerjaponnen, die we juist daarom met des te meer genoegen dragen.

We beelden hierbij een paar zomerjaponnen af, welke uitermate geschikt zijn om in linnen of kunstzijde te worden uitgevoerd.

Ons eerste model, 'n hoog gesloten japon van linnen, is versierd met 'n strikje van afstekende kleur en met 'n paar opstaande volants op de mouwen, welke met diezelfde kleur gevoerd zijn. De taille heeft van voren 'n puntstuk en de rok heeft aan voor- en achterkant opgezette plooiën.

Voor deze japon heeft men 4 M. stof nodig van 80 c.M. breedte.

Patroon verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48.

Elegant is ook ons tweede model van linnen of kunstzijde. De taille heeft een apart ingezet vest, 'n kraagje en 'n paar mouwtjes van afstekende kleur. De knopen worden in de kleur van de japon genomen en in den zijden strik worden beide kleuren verenigd.

Juist de goede kleurencombinatie bepaalt de elegance van dit toilet,

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjases en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer.

Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA“
NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 10 cts extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

waarvan de rok van onderen wordt verwijfd met opgezette plooiën.

Men heeft er 4½ M. stof voor noodig van 80 c.M. breedte, 1 M. voor de garnering.

Patroon verkrijgbaar in de maten 40, 42 en 44. Ook ons derde modelletje werd ontworpen in linnen of kunstzijde. Deze japon is versierd met opgezette biezen en met 'n paar ingenaaide zakjes. De ronde hals is met 'n plat kraagje afgewerkt en de korte mouwtjes hebben, evenals het kraagje en de zakjes, een versierinkje in de donkerder kleur van strik en ceintuurgesp.

Voor dit toiletje heeft men 3½ M. stof noodig van 90 c.M. breedte. Patroon verkrijgbaar in de maten 40, 42 en 44.

Ons vierde model werd speciaal ontworpen voor zware figuren. De coupe ervan is erop berekend om het figuur slanker te doen lijken dan het in werkelijkheid is. Ook de V-vormige halsopening met kraagje en jabot van afstekende kleur dragen het hunne bij tot het verkrijgen van dit effect. De lange mouwen hebben wijde afstekende manchetten.

Deze japon werd ontworpen in soepele dunne wollen stof.

Men heeft er 3.25 M. stof van 1.40 M. breedte voor noodig.

Patroon verkrijgbaar in de maten 48, 50 en 52.

PAULA DEROSE

Een der fraaie toiletten van de races in Ascot.

Parijsche mannequins met de nieuwste créaties in Auteuil.

HOEDEN EN JAPONNEN op verschillende wedrennen

Het valt zeer, zeer moeilijk een keuze te doen uit het groote aantal foto's dat ons bereikt van de mode-parades op de verschillende wedrennen. En het valt evenzeer moeilijk, de keuze onder zóó veel dat interessant is, te beperken tot enkele exemplaren.

Zoo elegant in zijn eenvoud is de japon van zwart organdie, met witte biesje langs den zeer wijden en zeer langen rok, langs de vierkante halsopening en langs de strooken van de pofmouwjes. En, als tegenstelling daarvan, die witte organdie japon, overladen met wijd uitstaande strooken, die in golvende lijnen opklommen langs den rok en van de halsopening over de schouders en over de korte mouwen heen. Om de taille een breede zijden ceintuur met zeer grooten strik van voren en boven het pompeuze geheel een reusachtige witte hoed.

Is ook dat andere toilet niet bijzonder interessant,

Deze groote witte hoed viel te bewonderen bij de mode-parade in Ascot.

waarbij geplisseerde strooken een tablier vormen, wijd uitstaand bij de heupen? Of de wit georgette japon met kraag van reigerveeren en 'n groote gehaakte witte hoed?

De hoeden, welke op de verschillende wedrennen werden gedragen, zijn bijna alle zeer groot. Op een onzer foto's, opgenomen in Chantilly, vinden we een der zéér weinige kleine hoeden afgebeeld, welke op deze mode-parades te zien waren. Bij de wijd uitstaande strooken van 'n wit organdie toilet maakt dit kleine hoedje een goed effect, terwijl de groote hoed daarnaast een uitstekend geheel vormt met de eenvoudige gladde lijnen der bijbehorende japon.

Onze tweede foto vertoont vier mannequins, die de nieuwste Parijsche créaties in Auteuil vertoonden, terwijl numero drie een der fraaie toiletten afbeeldt, welke op de races in Ascot werden gedragen.

Bij de groote hoeden waren zeer veel bizarre modellen, aan één kant het geheele hoofd onbedekt latend en aan den anderen kant zóó laag neerhangend, op de schouders, dat de bewegingen erdoor belemmerd werden. Er waren, zooals trouwens de hierbij gaande foto's bewijzen, echter ook meer normale modellen en zelfs héél eenvoudige groote strooien hoeden, enkel versierd met 'n lint om den bol gestrikt.

De hierbij afgebeelde groote witte hoed, een der meer eenvoudige exemplaren, waaraan originaliteit echter niet ontbreekt, was te bewonderen op de races te Ascot.

P. D.

Twee der meest bewonderde toiletten op de wedrennen in Chantilly, waarbij een der zeer weinige kleine hoedjes die er te zien waren

VOOR FIJNPROEVERS Hoe we zelf petits-fours kunnen maken

Vele dames zijn van oordeel, dat de bereiding van gebakjes het best aan den banketbakker kan worden overgelaten. En ik wil haar niet tegenspreken.

Er zijn echter ook huisvrouwen, die er 'n speciale eer in stellen, om de haren en haar gasten bij bijzondere gelegenheden op *eigen* gebak te kunnen tracteeren. Er zijn er, die naar middelen zoeken om iets goeds te kunnen presentereen, dat slechts weinig kost. En er zijn er ook, die ergens wonen, waar het fijne gebak niet te koop is.

Voor die categorieën van huisvrouwen werd dit bakpraatje geschreven en voor haar werden de bijbehorende foto's gemaakt.

Men heeft voor de petits-fours vooreerst noodig een biscuitdeeg of een zandtaartdeeg.

Voor zandtaartdeeg, dat gemakkelijk te bereiden is, heeft men noodig: 125 gram boter, 125 gram bloem, 125 gram aardappelmeel, 3 gram bakpoeder, 175 gram suiker, 1 pakje vanillesuiker en 4 eieren.

Bloem, aardappelmeel en bakpoeder zeef men

Hoe de petits-fours gegarneerd worden.

De eigen gebakken petits-fours kant en klaar op tafel.

te samen. De boter laat men even smelten en dan 'n weinig afkoelen. Men roert daar langzamerhand het meel doorheen, vervolgens de suiker, de vanillesuiker en, een voor een, de eieren; en men blijft roeren tot het deeg geheel glad en zacht is. In het geheel moet men 'n half uur roeren.

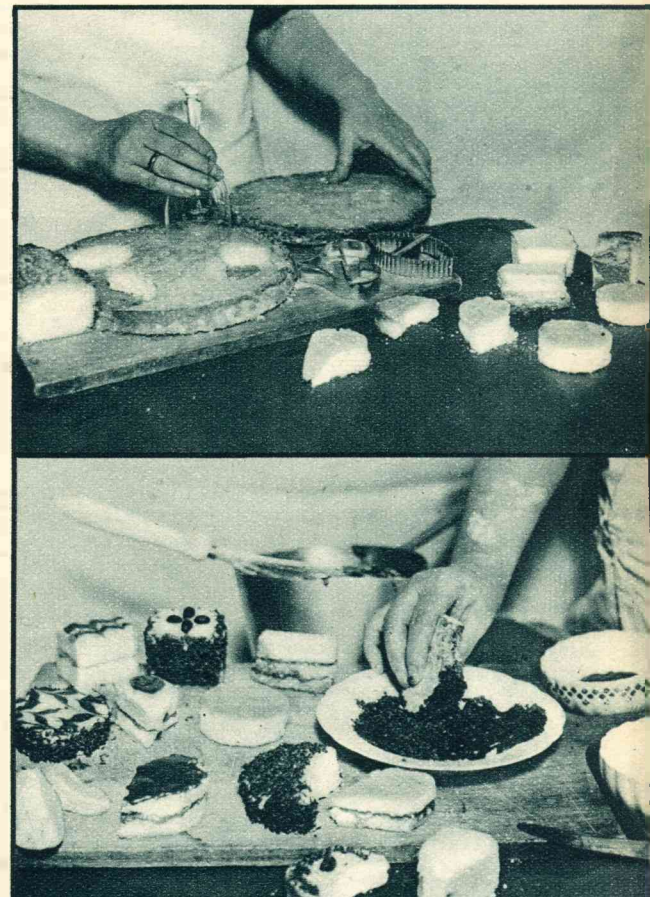
Men verdeelt het deeg dan in 2 kleine springvormen of in cake-vormen, die men tevoren met boter heeft ingesmeerd, en bakt ze, in ongeveer een uur tijds, gaar.

Zijn de koeken gebakken, dan laat men ze geheel koud worden en neemt ze uit de vormen. Heeft men cake-vormen, dan verdeelt men de koeken netjes in plakken, ofwel men snijdt ze dwars midden door. Nu steekt men er ronde, ovale, vierkante en hartvormige figuren uit, welke men, dwars, een of twee keer doorsnijdt en vult met jam, gelei of banketbakkersroom.

Boven op de taartjes strijkt men een dikke suikerglazuur, terwijl men de zijanten doopt in chocolade hagelslag of eveneens met suikerglazuur bestrijkt. Verder kan men de petits-fours nog versieren met geconfijte vruchten, met kleine moccaboontjes, met chocolade glazuur, met opgespoten room, met kleine sinaasappelpartjes, 'n stukje ananas en zoo al meer.

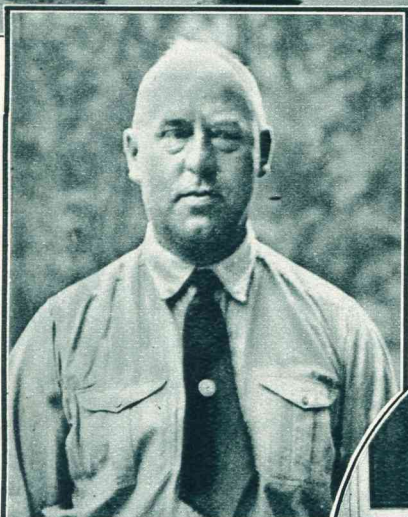
AGNES.

Hoe de taartjes uit de koeken worden gestoken.

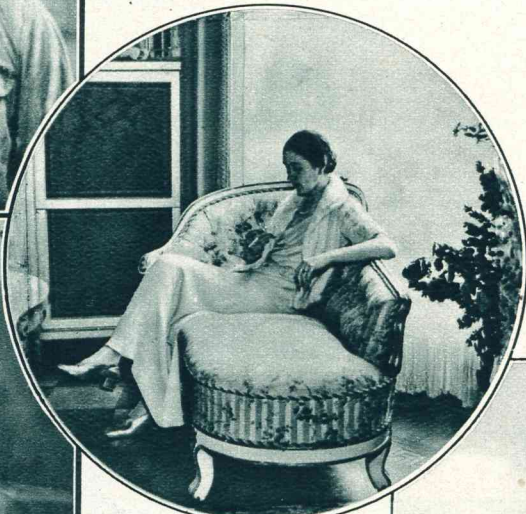
Ernst Röhm, stafchef van de S.A., een der langdurigste medewerkers van Hitler, was een der hoofdaanvoerders van de samenzwering. — Hij werd ter dood gebracht.

Op de Potsdamer Platz te Berlijn patrouilleerde de Rijksweër. Maar overigens ging dien bewusten Zaterdag het leven zijn normalen gang.

COMLOT TEGEN HITLER MISLUKT

Georg Strasser, een der medeoprichters van de nationaal-socialistische partij, die in 1932 reeds een conflict met Hitler had, behoorde ook thans tot zijn tegenstanders. — Hij is doodgeschoten.

Generaal von Schleicher, oud-Rijkskanselier, werd, naar de officiële berichten melden, bij een poging om zich tegen zijn arrestatie te verzetten neergeschoten. De rol van Von Schleicher, die een overtuigd monarchist was, is nog onopgehelderd.

Mevrouw Elisabeth von Schleicher-von Hennigs, die bij een poging om haar man te redden eveneens werd gedood.

't Huis van Von Schleicher, Griebenstrasse - Berlijn-Neubabelsberg, waarin de generaal en zijn vrouw werden neergeschoten.

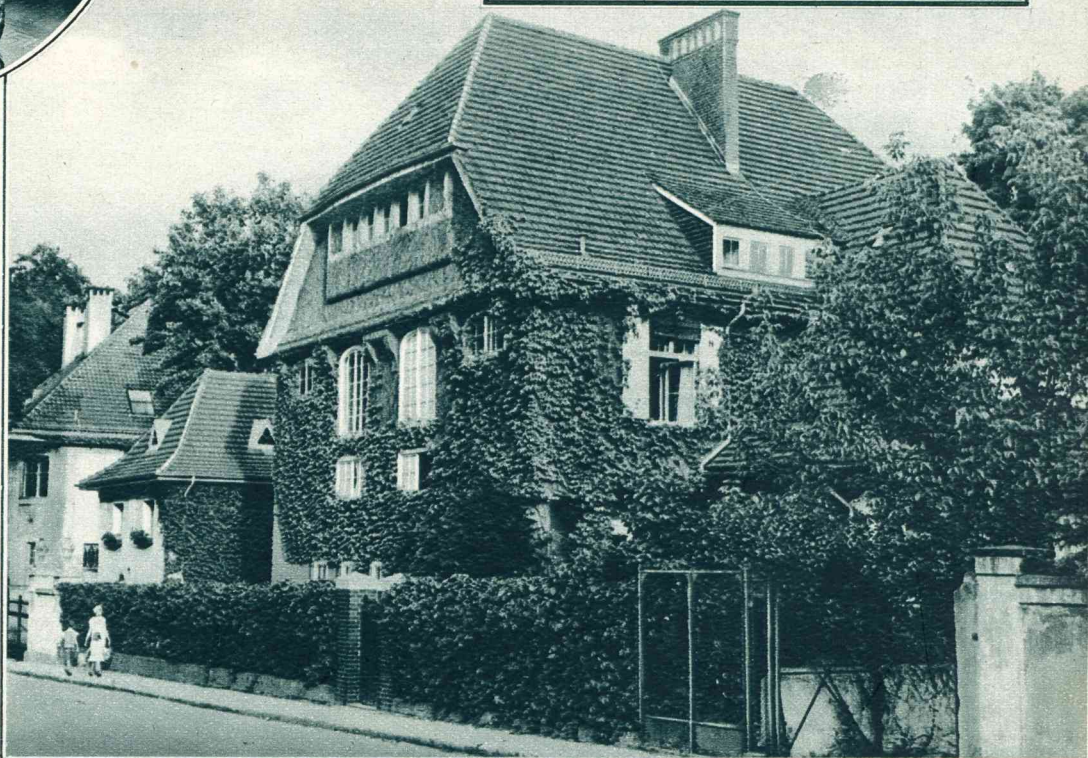

Edmund Heines, S.A.-leider van Silezië en politie-president van Breslau, die in de nationaal-socialistische beweging een belangrijke rol speelde, bekocht zijn verraad met den dood.

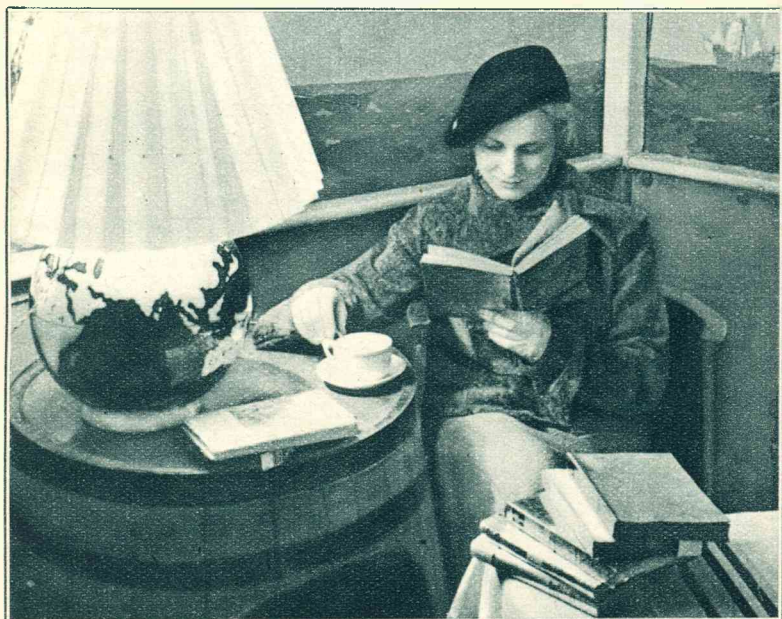
Een poging om het regime in Duitsland omver te werpen, ondernomen door links staande nationaal-socialisten, verbonden met conservatieve en reactionnaire elementen is Zaterdag door Hitler zelf in de kiem gesmoord. In Berlijn noch in München was op straat veel van de revolutiepoging merkbaar. Toen alles achter den rug was, drong de tijding van den mislukten Putsch eerst tot het publiek door. De voorname aanvoerders van de „Tweede Revolutie” zijn reeds gevonnis. Het zal de vraag zijn of ooit het volle licht zal schijnen op dit complot, waaromtrent men nu nog onvoldoende is geïnformeerd om zich een oordeel over zijn omvang en betekenis te

Werner von Alvensleben, de vroegere president van de z.g.n. „Herrenklub”, een organisatie van de conservatieve elementen in Pruisen,

De Boeken-bar van Milaan

Tot de bezienswaardigheden van Milaan behoort sinds kort een instelling, die men „boeken-bar“ zou kunnen noemen. Dit verblijf houdt 't midden tusschen een leeszaal, een bibliotheek en een bar. Of beter: het vereenigt in zich enkele van de voornaamste eigenschappen dezer instituten. In den Milaneeschen boeken-bar kan men in gezellige hoekjes met gemakkelijke fauteuils een boek eens inzien alvorens men het ter definitieve lezing mee naar huis neemt — en er worden onderhand aan de bezoekers gratis koele dranken geserveerd. Men kan er zoo lang toeven als men wil — de spannendste avonturenromans lezen en zich tegelijkertijd inwendig verkoelen. Zou het niet aardig zijn als de Nederlandsche boekhandelaar tot iets dergelijks overging? De koele dranken mogen desnoods achterwege blijven.

Bij een spannende passage vergeet men te roeren.

't Zou al veel gewonnen zijn als men — wat 't ideaal is van iederen boekenliefhebber — rustig kon rondneuzen, zonder op de vingers te worden gekeken of onophoudelijk gestoord door gediensstige geesten, die informeerden „of u iets zoekt“.

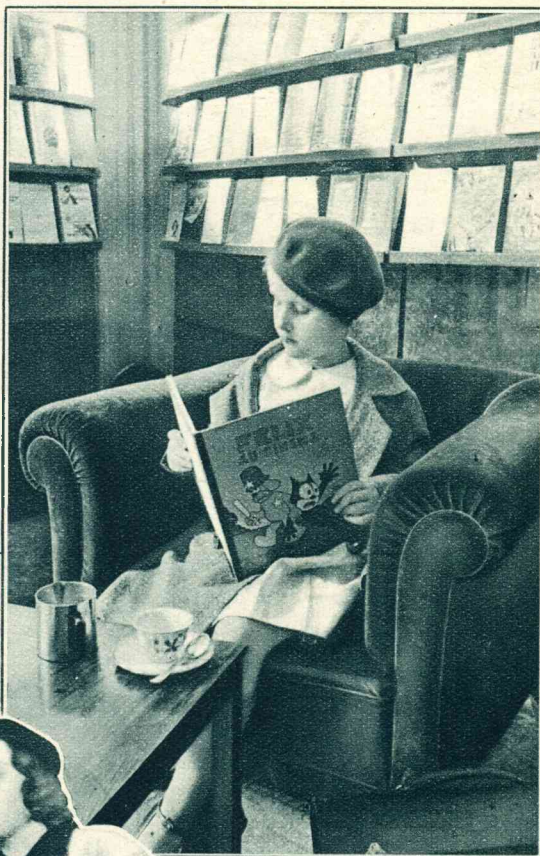
Ongestoord en onverstoord.

Twee paar keurende oogen.

Voor de kleinste is er een kop chocolade te krijgen en een prentenboek.

Aan den bar.

HET KONINKLIJK GEZIN
IN GELUKKIGER DAGEN